Peygamberimizden 101 Hatıra

PROF. DR.
MEHMET YAŞAR KANDEMİR

TAHLİL

İstanbul-1438/2017

PEYGAMBERİMİZDEN 101 HATIRA

Prof. Dr. Mehmet Yaşar Kandemir

TAHLİL
YAYINLARI

Tahlil Yayınları: 73
Mehmet Yaşar Kandemir Kitaplığı: 14

Yayın Editörü:
Sadullah Yıldız
Kapak Tasarım
Yunus Karaaslan

İç Tasarım
Şaban Muslu

1. Baskı: Mart 2013
4. Baskı: Ocak 2017

Baskı - Cilt
Şenyıldız Matbaacılık
Sertifika No: 11964 - (0212) 483 47 91

ISBN
978-605-5271-18-3

İletişim Adresi
Kartaltepe Mah. 60. Sok. No: 50 Bayrampaşa/İSTANBUL
Tel/Faks: (0212) 417 77 75

tahlilyayinlari.com
editor@tahlilyayinlari.com

Her hakkı mahfuzdur.

Andolsun ki, size kendi içinizden bir Peygamber gelmiştir.
Sizin sıkıntıya düşmeniz onu pek üzer.
O size çok düşkündür; mü'minlere karşı çok şefkatli ve çok merhametlidir.

et-Tevbe 9/100

ÖNSÖZ

Güzel dinimizi Sevgili Peygamberimiz'den sahâbîler öğrendi.

Öğrenmenin en güzel yolu sormaktı.

Sahâbe dediğimiz Peygamber dostları da öyle yaptı.

Her biri sıkıntısını ona açtı ve derdine çözüm istedi.

Eşinden şüphe eden kimse Resûl-i Ekrem'e başvurdu.

Kısa yoldan Cennet'e gitmek isteyen ona geldi ve bunun yolunu sordu.

Bir başkası hangi ibadeti yaparsa daha çok sevap kazanacağını öğrenmek istedi.

Allah'ın sevgili elçisi böyle binlerce soruyu sabırla dinledi ve herkese bir çözüm yolu gösterdi.

Bazen de önemli gördüğü konuları daha sorulmadan o dile getirdi.

Acaba bu arada tâcirleri nasıl uyardı?

Komşuyu incitmenin büyük günah olduğunu nasıl bir üslûpla anlattı?

Hayvanlara iyi davranmayanlara ne söyledi?

"Canımı yaktın" diye kendisinden kısas isteyen sahâbîye ne cevap verdi?

Arkadaşlarına hangi bilmeceyi sordu?

Açlıktan kıvrandığı gün neler oldu?

İyiliğin ve kötülüğün ölçüsünü nasıl ortaya koydu?

Dua etmeyi bilmeyene duayı nasıl öğretti?

Çocuklara nasıl davrandı?

Şeytanın elini nasıl yakaladı?

*** Her birini merakla okuyacağınız böyle 101 hatıra güvenilir hadislerden derlendi.

Hadislerin tertibinde Kur'ân-ı Kerîm metodu izlendi ve aynı konudaki olaylar belli aralıklarla serpiştirildi.

Asr-ı saâdet'ten derlenen bu gonca güller, burcu burcu kokusuyla sizi alıp o kutlu çağa götürecek, dünyanın en bahtiyar insanlarıyla birlikte Peygamber'in gül bahçesinde gezinmenizi sağlayacaktır.

Ve inşallah bu kıymetli hâtıralar gönül dünyanıza yeni ufuklar açacaktır.

Kasım 2003 / Üsküdar Prof. Dr. Mehmet Yaşar Kandemir

1- En Değerli Müslüman

Abdullah ibni Şeddâd radıyallahu anh anlatıyor:

Benî Uzre kabilesinden üç kişi * Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in huzuruna gelip Müslüman oldu.

Peygamber Efendimiz:

"Benim adıma, bunların geçimini kim üzerine almak ister?" diye sordu.

Talha ibni Ubeydullah:

"Ben alırım" dedi.

Onlar da Talha'nın yanında kalmaya başladılar.

Bunlardan biri, Resûl-i Ekrem'in gönderdiği askerî birliğe katıldı, ve şehid oldu.

İkinci sahâbî, Resûl-i Ekrem'in gönderdiği bir başka askerî birliğe katıldı, o da şehid oldu.

* Bazı rivayetlerde bunların iki kişi olduğu, birinin ötekinden bir yıl sonra öldüğü, Peygamber Efendimiz'in de sonradan vefat edenin, bir yıl içinde kıldığı namazlar ve tuttuğu Ramazan orucu sebebiyle üstün bir dereceyi kazandığını, hatta ikisi arasında yer ile gök arasındaki uzaklık kadar büyük bir derece farkı bulunduğunu belirttiği zikredilmektedir (İbni Mâce, Ta'bîr 10; Ahmed b. Hanbel, Müsned, I, 161-162, 163).

Üçüncü sahâbî ise savaşta değil, daha sonraları rahat döşeğinde öldü.

Talha ibni Ubeydullah sözüne şöyle devam etti:

"Rüyamda, bu üç kişinin Cennet'e girdiğini gördüm.

Arkadaşlarından sonra rahat döşeğinde ölen adam en öndeydi.

Onun arkasında şehid olan ikinci adam duruyordu.

İlk şehid olan ise en arkadaydı.

Gördüğüm bu hal zihnimi meşgul etti; ben de Resûl-i Ekrem'e giderek rüyamı anlattım.

Allah'ın elçisi bana şunları söyledi:

“Bunun nesini anlamadın, Talha?

Allah katında en faziletli kimse, Müslüman olarak uzun bir hayat süren, ve sübhânallah, Allahü ekber, lâilâhe illallah diye Allah’ı çok zikredendir.”

Ahmed b. Hanbel, Müsned, I, 163; Elbânî, Silsiletü’l-ehâdîsi’s-sahîha, II, 254, nr. 654

2- İki Defa Mı Öldürmek İstiyorsun?

Abdullah ibni Abbas radıyallahu anhümâ anlatıyor:

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem, koyunu yere yatırıp ayağıyla yüzüne basan, hayvancağız kendine bakarken bıçağını bileyip duran bir adamın yanından geçti.

Ve ona şöyle çıkıştı:

“Bıçağını daha önce bilesen olmaz mıydı?
Hayvanı iki defa mı öldürmek istiyorsun?”

Abdürrezzâk, *el-Musannef*, IV, 493; Taberânî, *el-Mu’cemü’l-kebîr,* XI, 332- 13 333; Taberânî, el-Evsat, IV, 53-54; Hâkim, el-Müstedrek, IV, 257, 260; Beyhakî, es-Sünenü’l-kübrâ, IX, 280; Heysemî, Mecma’u’z-zevâid, IV, 33; Elbânî, Silsiletü’l-ehâdîsi’s-sahîha, I, 63, nr. 24

3- İmtihanı Ağır Olanlar

Sa'd ibni Ebû Vakkas radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'e:

"Ey Allah'ın elçisi! En büyük sıkıntılar kimlerin başına gelir?" diye sordum.

Şöyle buyurdu:

"Belâların en ağırı peygamberlere gelir; sonra onlara en yakın olanlardan başlayarak derece derece aşağı doğru iner.

İnsan, dindarlığı derecesinde sıkıntıya uğrar.

Çok dindarsa, sıkıntısı da çok olur.

Dindarlığı gevşekse, sıkıntısı hafif olur.

Bir kul günahlardan arınmış olarak yürüyüp gidene kadar sıkıntılar onun peşini bırakmaz."

Tirmizî, Zühd 54; İbni Mâce, Fiten 23; Dârimî, Rikak 67; Elbânî, Silsiletü'l- ehâdîsi's-sahîha, I, 273-274, nr. 143

4- “Kalbini Mi Yarıp Da Baktın?”

Üsâme ibni Zeyd radıyallahu anhümâ anlatıyor:

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem bizi Cüheyne kabilesinin Huraka kolu üzerine göndermişti.

Sabahleyin erkenden onlara saldırdık ve yendik.

Yanımdaki Medineli Müslümanla, bir Cüheynelinin peşine düştük.

Biz üzerine yürüyünce, adam:

“Lâ ilâhe illallah” dedi.

Bunun üzerine arkadaşım ona dokunmadı, ben ise mızrağımı saplayıp adamı öldürdüm.

Medine’ye döndüğümüzde bu olay Resûl-i Ekrem’in kulağına gitti.

Allah’ın elçisi bana:

“Adam ‘lâ ilâhe illallah’ dediği halde onu öldürdün, öyle mi?” diye sordu.

Ben :

“Ey Allah’ın elçisi!“ dedim.

“O adam canını kurtarmak için öyle söyledi.” Resûl-i Ekrem:

“Kalbini mi yarıp baktın da, canını kurtarmak için söylediğini anladın?

Lâ ilâhe illallah sözü kıyamet günü karşına geldiğinde ne yapacaksın, söyle?” dedi.

“Ey Allah’ın elçisi!” dedim.

“Cenâb-ı Hak’tan beni bağışlamasını dile.” Ama o durmadan:

“Lâ ilâhe illallah sözü kıyamet günü karşına geldiğinde ne yapacaksın, söyle?” diyor, başka bir şey demiyordu.

Bu sözü o kadar çok tekrarladı ki, ‘Keşke ilk defa o gün Müslüman olsaydım’ dedim.

Buhârî, Meğâzî 45, Diyât 2; Müslim, Îmân l58-160; Ebû Dâvûd, Cihâd 94; Tirmizî, Tefsîru’l-Kur’ân 11

5- Bir Yağmur Duası

Enes ibni Mâlik radıyallahu anh anlatıyor:

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem zamanında bir kıtlık olmuştu.

Allah'ın elçisi bir cuma günü hutbe okurken, minberin karşısındaki kapıdan bir bedevî girdi, ve Resûl-i Ekrem'in karşısında durup şunları söyledi:

"Ey Allah'ın elçisi! At sürüleri, koyun sürüleri helâk oldu, çoluk çocuk aç kaldı.

Ne olur Allah'a dua et de bize yağmur yağdırsın!"

Resûl-i Ekrem ellerini kaldırıp

"Allahım, bize yağmur ver!" diye dua etmeye başladı.

Halk da onunla birlikte ellerini kaldırıp dua ettiler.

O sırada gökyüzü ayna gibi parlaktı, bir tane bile bulut yoktu.

Derken Resûl-i Ekrem'in arka tarafından, kalkan şeklinde bir bulut parçası belirdi; bulut gökyüzünün ortasına varınca etrafa yayıldı.

Canımı kudretiyle elinde tutan Allah'a yemin ederim, bulutlar gökyüzünü dağlar gibi kaplamadıkça Resûlullah ellerini indirmedi, ve yağmur başlamadan kendisi de minberden inmedi.

Resûl-i Ekrem minberden inerken, sakalına doğru yağmur tanelerinin yuvarlandığını gördüm.*

Evleri mescide yakın olan gençler bile evlerine nasıl döneceklerini düşünmeye başladılar.

Mescidden çıktık, suya bata çıka evlerimize vardık.

O gün, ertesi gün, daha ertesi gün, tâ öteki cumaya kadar durmadan yağmur yağdı.

O cuma günü Resûl-i Ekrem yine ayakta konuşurken, minberin karşısındaki kapıdan bir adam içeri girdi ve:

"Ey Allah'ın elçisi!" diye söze başladı.

"Binalar yıkıldı, yollar geçilmez oldu, hayvanlar suda boğulmaya başladı; Ne olur, bizim için Allah'a dua et de şu sağanağı durdursun!" Resûl-i

Ekrem, insanoğlunun bu kadar çabuk usanmasına tebessüm etti, sonra ellerini kaldırdı:

“Allahım!

Üzerimize değil, etrafımıza yağdır! Dağlara, tepelere, vadilere, ormanlara” diye dua etti.

* O zamanlar Mescid-i Nebevî’nin damı hurma dallarıyla örtülü olduğu için, yağan yağmur içeri giriyordu.

Allah’ın elçisi bu sözleri söylerken, eliyle hangi taraftaki buluta işaret ettiyse orası açıldı; bulutlar sağa sola doğru parçalanıp dağıldı, ve kumaş dürülür gibi Medine’nin üstünden dürülüp kayboldu.

Mescidden çıkıp güneşte yürüdük.

Kanat vadisi bir ay boyunca akıp durdu.

Medine’ye hangi yönden kim geldiyse, bol bol yağmur yağdığını söyledi.

Buhârî, Cum’a 35, İstiska 6-12, 14, 24, Menâkıb 25, Edeb 68, Daavât 24; Müslim, İstiska 8; Ebû Dâvûd, İstiska 2; Nesâî, İstiska 1, 9, 10, 17, 18

6- “Rabbinizi Göreceksiniz!”

Cerîr ibni Abdullah radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gece Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem ile birlikte oturuyorduk.

Dolunaya bakarak şunları söyledi:

“Şu dolunayı birbirinizi itip kakmadan rahatça nasıl görüyorsanız, Rabbinizi de öyle rahatça göreceksiniz.

Artık güneşin doğmasından ve batmasından önceki bütün namazları kılabilmek için elinizden gelen çabayı gösteriniz.”

Ardından da şu âyeti okudu:

“Güneşin doğmasından önce de, batmasından önce de Rabbinin yüceliğini öve öve an! Gecenin bazı saatlerinde, ve gündüzün belli vakitlerinde ibâdet et.

Böylece O’nun rızâsını kazanmış olursun” (Tâhâ 20/130).

Buhârî, Mevakîtü’s-salât 16, 26, Tefsîr 50/1, Tevhîd 24; Müslim, Mesâcid 211; Tirmizî, Cennet 16, 17; Ebû Dâvûd, Sünnet 19; İbni Mâce, Mukaddime 13

7- “Çocukları, Kadınları Öldürmeyiniz!”

Esved ibni Serî’ radıyallahu anh anlatıyor:

Bir defasında Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem ile savaşa gitmiş, ganimet olarak bir miktar deve elde etmiştim.

Savaşçılar o gün, çocuklara, kadınlara varıncaya kadar bir hayli insanı öldürmüşlerdi.

Resûl-i Ekrem bunu duyunca:

“İnsanlara ne oluyor da, kadınlara ve çocuklara varıncaya kadar öldürmekte aşırı gidiyorlar?” buyurdu.

Orada bulunanlardan biri:

“Ama Ey Allah’ın elçisi! Öldürülen çocuklar, Allah’tan başkasını tanrı yerine koyanların çocuklarıdır” dedi.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz şöyle buyurdu:

“Bakınız, sizin en hayırlılarınız da Allah’tan başkasını tanrı yerine koyanların çocuklarıdır.

** Resûl-i Ekrem, ileri gelen sahâbîlerin ana ve babalarının da putperest olduğuna işaret etmektedir.

Çocukları ve kadınları kesinlikle öldürmeyiniz.

Çocukları ve kadınları kesinlikle öldürmeyiniz.” Sonra sözüne şöyle devam etti:

“Her insan İslâmiyet’i kabul edecek yetenekte yaratılır; Konuşup derdini anlatmaya başlayıncaya kadar böyledir; Daha sonra ana ve babaları onları yahudi veya hıristiyan yapar.”

Ahmed b. Hanbel, Müsned, III, 435, IV, 24; Dârimî, Siyer 25; Elbânî, Silsiletü’l- ehâdîsi’s-sahîha, I, 759, nr. 402

8- Peygamber’in Sorduğu Bilmece

Abdullah ibni Ömer radıyallahu anhümâ anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem’in yanında oturuyorduk.

Kendisine hurma göbeği* ikrâm edildi.

Bunun üzerine:

“Ağaçlar içinde bir ağaç var, yaprağı hiç düşmez; Rabbinin izniyle meyvesini verir; iyi Müslüman gibi de bereketlidir.

Söyleyin bakalım, o hangi ağaçtır?” diye sordu.

Herkes kırlardaki ağaçları saymaya başladı.

Onun hurma ağacı olduğu benim hatırıma geldi; Ama Hz. Ebû Bekir ve babam Ömer de oradaydı; cemaatin en küçüğü ben olduğum için bilmecenin cevabını söylemeye utandım.

“Ey Allah’ın elçisi! O ağacın hangisi olduğunu bize söyle!” dediler.

Resûl-i Ekrem :

“Hurma ağacı!” buyurdu.

Daha sonra babama,

* Hurma göbeği, hurma ağacının üst taraflarında yetişen, tadı ve kıvamı süte benzeyen hurma özü.

onun hurma ağacı olduğunu bildiğimi söyleyince:

“Eğer bildiğini orada söyleseydin, dünyalara sahip olmaktan daha çok sevinirdim” dedi.

Buhârî, İlim 4, 5, 14, 50, Büyû’ 94, Et’ime 42, 46, Edeb 79, 89; Müslim, Sıfatü’l- münâfikîn 63, 64; Tirmizî, Emsâl 799

9- Abdest Suyu

Enes ibni Mâlik radıyallahu anh şöyle diyor:

Bir gün çarşıda Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'i gördüm.
İkindi namazı yaklaşmıştı.
Herkes abdest suyu aramış, fakat bulamamıştı.
Resûl-i Ekrem'e bir kap içinde azıcık abdest suyu getirdiler.
Mübarek elini kabın içine soktu, ve oradan abdest alınmasını emretti.
İşte o zaman, herkes abdestini alıp bitirinceye kadar, Resûl-i Ekrem'in parmakları arasından suyun kaynadığını gördüm.
Orada tahminen yetmiş, seksen kişi vardı."
Enes, bir başka zaman, üç yüz kadar insanın aynı şekilde abdest aldığı bir olayı anlatmıştır.

Buhârî, Vudû' 32, 46, Menâkıb 25; Müslim, Fezâil 4-6; Tirmizî, Menâkıb 6; Nesâî, Tahâret 61

10- Yerinizde Kalınız

Câbir ibni Abdullah radıyallahu anhümâ anlatıyor:

Benim kabilem olan Selime oğulları mahallesi mescide bir hayli uzaktı.
Mescid-i Nebevî'nin etrafında ise boş yerler vardı.
Evlerimizi satıp mescidin yakınına taşınmak istedik.
O sırada şu âyet indi:
"Şu bir gerçektir: Biz ölüleri yeniden dirilteceğiz; Onların yaptıkları iyi, kötü her işi, geride bıraktıkları iyi, kötü her izi kayda geçireceğiz" (Yâsin 36/12).
Niyetimizi öğrenen Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem, Selime oğullarına:
"Duyduğuma göre mescidin yakınına taşınmak istiyormuşsunuz, öyle mi?" diye sordu.
Onlar da:
"Evet, ey Allah'ın Resûlü! Bunu gerçekten istiyoruz" dediler.
O zaman Resûl-i Ekrem şöyle buyurdu:
"Selime oğulları!
Yerinizde kalınız da; böylece mescide gelirken attığınız her adıma sevap yazılsın.
Evet, yerinizde kalınız; mescide gelirken attığınız her adıma sevap yazılsın."

Müslim, Mesâcid 280, 281; Tirmizî, Tefsîru'l-Kur'ân 36/1

11- Rüya Gören Var Mı?

Semüre ibni Cündeb radıyallahu anh anlatıyor:

Resûl-i Ekrem sallallâhu aleyhi ve sellem sabah namazını kılınca yüzünü bize döner:

"Bu gece hanginiz rüya gördü?" diye sorardı.

Eğer birimiz rüya görmüşse anlatırdı.

Resûl-i Ekrem de onun rüyasını yorumlardı.

Yine bir gün:

"İçinizden rüya gören oldu mu?" diye sordu.

"Hayır, yok" dedik.

"Bu gece ben bir rüya gördüm" buyurdu ve rüyasını anlattı.*

* Peygamber Efendimiz rüyasında iki adamın kendisini önce Cehennem'e sonra Cennet'e götürdüklerini, Cehennem'de çeşitli suçları yüzünden azâb gören insanları, Cennet'te hem kendisi hem müminler için hazırlanmış nimetleri gösterdiklerini anlatmıştır (Oldukça uzun bu rüya için bk. Kandemir, Çakan, Küçük, *Riyâzü's-sâlihîn Tercüme ve Şerhi, Peygamberimizden Hayat ölçüleri*, VI, 504-513, nr. 1549).

Buhârî, Cenâiz 93; Müslim, Rü'yâ 23; Tirmizî, Rü'yâ 10

12- Gıybet Nedir?

Ebû Hüreyre radıyallahu anh şöyle diyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem arkadaşlarına:
"Gıybet nedir, bilir misiniz?" diye sordu.
Onlar da:
"Allah ve Resûlü daha iyi bilir" dediler.
Resûl-i Ekrem:
"Gıybet, din kardeşini, hoşlanmadığı bir şey ile anmandır" buyurdu.
Sahâbîlerden biri:
"Ya söylediğim kusur o kardeşimde varsa?" deyince şöyle buyurdu:
"Eğer söylediğin kusur onda varsa gıybet etmiş olursun; eğer o kusur onda yoksa, o zaman iftira etmiş olursun."

Müslim, Birr 70; Ebû Dâvûd, Edeb 35; Tirmizî, Birr 23

13- Görünüşe Aldanma

Sehl ibni Sa'd radıyallahu anh şöyle diyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in bulunduğu yerden bir adam geçti.

Allah'ın elçisi, yanında oturana:

"Şu adam hakkında ne dersin?" diye sordu.

O da:

"Bu adam, toplumun ileri gelenlerinden hatırlı bir kişidir.

Vallahi o bir kızla evlenmek istese isteği yerine getirilir, birine aracılık etse ricası kabul edilir, konuşmaya kalksa, sözü dinlenir" diye cevap verdi.

Resûl-i Ekrem bir şey söylemedi.

Sonra oradan biri daha geçti.

Resûl-i Ekrem yine yanında oturana:

"Ya bu adam hakkında ne dersin?" diye sordu.

Bu defa o sahâbî:

"Ey Allah'ın elçisi! Bu adam fakir Müslümanlardan biridir.

Bir kızla evlenmek istese, ona istediği kız verilmez.

Birine aracılık etse, ricası kabul edilmez.

Konuşmaya kalksa, sözü dinlenmez" dedi.

Bunun üzerine Resûl-i Ekrem şöyle buyurdu:

"Bu fakir adam var ya, öteki gibi bir dünya dolusu adamdan daha hayırlıdır."

Buhârî, Nikâh 15, Rikak 16; İbni Mâce, Zühd 5

14- Dünyada Nasıl Yaşamalı?

Abdullah ibni Ömer radıyallahu anhümâ anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem iki omuzumu birden tuttu ve bana şunları söyledi:

“Allah’ı görüyormuşçasına ibadet et!
Dünyada bir garip gibi yaşa, veya bir yolcu gibi.
Hatta kendini ölmüş bil!
Abdullah!
Yarın sana iyi mi, kötü mü deneceğini bilemezsin”

Abdullah ibni Ömer de buna ilaveten şu öğütleri verirdi:

Akşamı ettiğinde sabahı bekleme! Sabaha çıktığında akşamı bekleme!

Sağlıklı günlerinde, hastalanacağın vakit için, hayatın boyunca da öleceğin zaman için tedbir al!

Buhârî, Rikak 3; Tirmizî, Zühd 25; İbni Mâce, Zühd 3; Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 132

15- Sevap Kazanmak İstiyor Musun?

Abdullah ibni Amr radıyallahu anhümâ şöyle diyor:

Bir adam Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in yanına geldi, ve ondan Allah yolunda savaşmak için izin istedi.

Resûl-i Ekrem:

"Ana ve babandan hayatta olan var mı?" diye sordu.

"Evet, her ikisi de hayatta."

"Allah'tan sevap kazanmak istiyorsun değil mi?"

"Evet, istiyorum."

"Öyleyse ana ve babanın yanına dön; onlara hizmet etmeye çalış!"

Buhârî, Cihâd 138, Edeb 3; Müslim, Birr 5, 6; Ebû Dâvûd, Cihâd 31; Tirmizî, Cihâd 2; Nesâî, Cihâd 5

16- İhlâs Sûresi

Âişe radıyallahu anhâ anlatıyor:

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem bir zâtı askerî birliğe komutan tayin edip savaşa göndermişti.

Bu zât askerlere her namaz kıldırışında, ikinci rekâtta İhlâs sûresini okumayı âdet edinmişti.

Savaştan dönünce, onun bu âdetini Resûl-i Ekrem'e haber verdiler.

Allah'ın elçisi:

"Ona niçin böyle yaptığını sorun, bakalım!" buyurdu.

Sordular, o da:

"İhlâs sûresinde Rahmân olan Allah'ın sıfatları anlatılıyor.

Bu sebeple onu okumayı seviyorum" dedi.

Bunun üzerine Resûl-i Ekrem:

"Allah Teâlâ'nın da onu sevdiğini kendisine müjdeleyiniz!" buyurdu.

Buhârî, Tevhîd 1; Müslim, Salâtü'l-müsâfirîn 263; Nesâî, İftitâh 69

17- Erzak Tükenince

Seleme ibni Ekva' radıyallahu anh anlatıyor:

Huneyn Savaşı'nda askerin yiyeceği iyice azalmış, zor duruma düşmüşlerdi.

Bunun üzerine Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'e başvurup develerini kesmek için izin istediler.

O da izin verdi.

Hz. Ömer ile karşılaşınca bu durumu ona anlattılar.

O zaman Hz. Ömer:

"Develeriniz olmayınca, bu uzun yolculukta hayatta kalamazsınız" dedi.

Daha sonra Resûl-i Ekrem'in huzuruna çıkıp:

"Ey Allah'ın elçisi! Bunların develeri olmayınca, bu uzun yolculukta ölüp giderler" dedi.

O zaman Resûl-i Ekrem.

"Öyleyse orduya ilân ediniz, herkes elinde kalan erzakı getirsin" buyurdu.

Yere bir meşin yaygı serildi.

Getirilen erzak onun içine konuldu.

Allah'ın elçisi ayağa kalkıp erzakın bereketlenmesi için dua etti.

Sonra herkesin erzak kabını alıp gelmesini söyledi.

Askerler yiyecekleri erzak kaplarına doldurdular.

İşte o zaman Resûl-i Ekrem şöyle buyurdu:

"Bütün benliğimle şunu söylerim:

Allah'tan başka tanrı yoktur; ben de Allah'ın elçisiyim."

Buhârî, Şirket 1, Cihâd 123

18- Çocuğu Öpünce

Âişe radıyallahu anhâ anlatıyor:

Çölde yaşayan bazı bedevîler, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in huzuruna geldiler ve:

"Siz çocuklarınızı öper misiniz?" diye sordular.

Sahâbîler de:

"Evet, öperiz" dediler.

Bunun üzerine bedevîler:

"Ama vallahi biz öpmeyiz" deyince Resûl-i Ekrem şöyle buyurdu:

"Allah sizin kalplerinizden merhamet duygusunu çıkarıp almışsa, ben ne yapabilirim ki!"

Buhârî, Edeb 18; Müslim, Fezâil 64; İbni Mâce, Edeb 3

19- “Bâri Bugün Yıkansanız!”

Âişe radıyallahu anhâ anlatıyor:

Resûl-i Ekrem zamanında halk, Medine civarındaki köylerden, nöbetleşerek cuma namazı kılabilmek için, sırtlarındaki abalarıyla toza toprağa bulanmış halde gelirlerdi.

O zamanlar herkes kendi işini kendisi görürdü.

Bu sebeple de çalışırken giydikleri kıyafetlerle namaza gelirlerdi.

Toz toprak vücutlarına sindiği için bedenleri ter kokardı.

Bir gün Resûl-i Ekrem benim yanımdayken, bunlardan biri onun huzuruna geldi.

Resûl-i Ekrem ona:

“Bâri bugün yıkansanız!” buyurdu.

Buhârî, Cum’a 15, Büyû’ 15; Müslim, Cum’a 6; Ebû Dâvûd, Tahâret 128, Salât 205, 206; Nesâî, Cum’a 9

20- “Toprağa Bulanmış Adam, Kalk!”

Sehl ibni Sa’d radıyallahu anh anlatıyor:

Bir öğle vakti Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem kızı Fâtıma’nın yanına gitti.

Hz. Ali’yi evde göremeyince:

“Amcanın oğlu nerede?” diye sordu.

Hz. Fâtıma:

“Aramızda bir tatsızlık geçti.

Birbirimize darıldık.

O da öğle uykusunu benim yanımda uyumadı” dedi.

Resûl-i Ekrem orada bulunan birine:

“Bak bakalım, Ali neredeymiş!” dedi.

O zât gidip Hz. Ali’yi aradı:

“Mescitte uyuyor” diye haber getirdi.

Peygamber Efendimiz kalkıp mescide gitti.

Hz. Ali’nin orada yatıp uyuduğunu, hırkasının sıyrıldığını, vücudunun toprağa bulandığını gördü.

Elbisesindeki toprağı eliyle silkelerken:

“Kalk Ebû Türâb*, Kalk!” diye seslendi.

* Ebû Türâb’ın sözlük anlamı toprağın babası demek olup “toprağa bulanmış kimse” anlamında lakaptır.

O günden sonra Hz. Ali “Ebû Türâb” diye de çağırılmış, o da kendine böyle hitap edilmesinden hoşlandığını söylemiştir

Buhârî, Salât 58, Fezâilü’s-sahâbe 9, Edeb 113, İsti’zân 40; Müslim, Fezâilü’s- sahâbe 32, 38; Tirmizî, Menâkıb 20

21- Bir Taksim Şekli

Amr ibni Tağlib radıyallahu anh anlatıyor:

Bir defasında Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'e çokça mal gönderilmişti.

O da bu malı Müslümanlar'a dağıttı.

Kimine verdi, kimine hiç vermedi.

Kendilerine bir şey vermediği kimselerin ileri geri söylendiklerini duyunca, minbere çıkıp bir konuşma yaptı.

Allah'a hamd ü senâdan sonra şunları söyledi:

"Bu maldan bazı kimselere verdim, bazılarına vermedim.

Kendilerine bir şey vermediklerimi, verdiklerimden daha çok severim.

Bazılarının kalbinde sabırsızlık ve dünya malına karşı aşırı istek gördüğüm için onlara verdim.

Allah Teâlâ bazı kimselerin kalbinde zenginlik ve hayır yarattığı için onlara vermedim.

Amr ibni Tağlib de gönlü zengin olanlardandır."

Ben o sırada Resûl-i Ekrem'in tam karşısında oturuyordum.

Onun bu sözleri yerine bana dünyayı verseler, yine de istemezdim.

Buhârî, Cum'a 29, Farzu'l-humus 19, Tevhîd 49; Ahmed b. Hanbel, Müsned, V, 69

22- “Ona Sevdiğini Söyle!”

Enes ibni Mâlik radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem’in yanında oturuyordum.

Oradan bir adam geçti.

Resûl-i Ekrem’in yanında oturanlardan biri:

“Ey Allahın Resûlü! Ben bu zâtı gerçekten Allah rızâsı için seviyorum” dedi.

Peygamber Efendimiz ona:

“Peki, kendisini sevdiğini ona söyledin mi?” diye sordu.

Adam:

“Hayır, söylemedim” deyince Resûl-i Ekrem:

“Haydi kalk, ona sevdiğini söyle de, aranızdaki muhabbet güçlensin” buyurdu.

Adam hemen kalkıp sevdiği kimsenin arkasından yetişti ve ona:

“Ben seni Allah için seviyorum” dedi.

O da:

“Beni kendisi için sevdiğin Allah da seni sevsin” karşılığını verdi.

Ebû Dâvûd, Edeb 112, 113; Ahmed b. Hanbel, Müsned, III, 140-141, 241

23- Bir Taneme Dua Et!

Enes ibni Mâlik radıyallahu anh anlatıyor:

Resûl-i Ekrem sallallâhu aleyhi ve sellem annem Ümmü Süleym ile görüşmek üzere bize geldi.

Annem de ona yağ ve hurma ikrâm etti.

Resûl-i Ekrem:

"Yağınızı tulumuna, hurmanızı kabına koyunuz; ben oruçluyum" buyurdu.

Sonra evin bir köşesine gidip nâfile namaz kıldı.

Biz de arkasına durduk ve onunla birlikte namaz kıldık.

Peygamber Efendimiz Ümmü Süleym'e ve ailesine dua etti.

Annem:

"Ey Allah'ın elçisi! Benim bir taneme de dua et!" dedi.

"Bir tanen kim?"

"Hizmetkârın Enes."

Bunun üzerine Resûl-i Ekrem, dünya ve âhirette ne kadar bahtiyarlık varsa hepsine sahip olmam için dua etti:

"Allahım! Enes'e çok mal ve evlât ver, ve onları kendisine mübarek eyle!" buyurdu.

Şimdi ben Medineli Müslümanların en zenginiyim.

Büyük kızım Ümeyye'nin söylediğine göre, Haccâc'ın Basra'ya geldiği tarihe (75/694 yılına) kadar 120'den fazla çocuğum vefât etmiş.

Buhârî, Savm 61, Daavât 19, 26, 47; Müslim, Mesâcid 268, Fezâilü's-sahâbe 141; Ahmed b. Hanbel, Müsned, III, 188

24- Karnına Taş Bağlamıştı

Enes ibni Mâlik radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in yanına gitmiştim.
Ashâbıyla oturmuş konuşuyordu; karnına da bir bez bağlamıştı.
Bazı arkadaşlarına:
"Resûl-i Ekrem karnına niçin bez bağlamış?" diye sordum.
Onlar da:
"Açlıktan" diye cevap verdiler.
Bunun üzerine üvey babam Ebû Talha'ya gittim ve:
"Babacığım! Peygamber Efendimiz'in karnına bir bez bağladığını gördüm.
Bazı arkadaşlarına bunun sebebini sordum, onlar da açlık yüzünden bağladığını söylediler" dedim.
Babam anneme:
"Evde yiyecek bir şey var mı?" diye sordu.
Annem:
"Evet, evde bir parça ekmek ve bir kaç hurma var.
Eğer Allah'ın elçisi evimize tek başına gelirse, karnını doyururuz; yanında başkası da gelirse, onlara yetmez" dedi.
Sonra arpa ekmeğinden yapılmış bir kaç çörek çıkardı.
Onları kendi başörtüsünün bir tarafına sarıp elbisemin altına yerleştirdi; örtünün bir kısmını da belime sardı, ve beni Peygamber Efendimiz'e gönderdi.
Ekmeği götürdüm; Resûl-i Ekrem'in mescidde, cemaatle birlikte oturduğunu gördüm, ve onların yanında ayakta durdum.
Allah'ın elçisi bana:
"Seni Ebû Talha mı gönderdi?" diye sordu, ben de:
"Evet" dedim.
"Yemek için mi?" buyurdu.
Yine:
"Evet" diye cevap verdim.

Resûl-i Ekrem yanındaki sahâbîlere:

“Haydi, kalkınız” deyip yürüdü; ben önden gidip Ebû Talha’ya durumu bildirdim.

Bunun üzerine Ebû Talha anneme:

“Ümmü Süleym!” dedi.

“Resûl-i Ekrem cemaati alıp getirdi, ama evde onları doyuracak bir şey yok, ne yapacağız?”

Ümmü Süleym:

“Allah ve Resûlü daha iyi bilir” dedi.

Ebû Talha hemen kalkıp Resûl-i Ekrem’i karşıladı.

Peygamberimiz, Ebû Talha ile birlikte eve girdi.

Allah’ın elçisi anneme:

“Ümmü Süleym! Neyin varsa getir” buyurdu.

Annem de o ekmeği getirdi.

Resûl-i Ekrem ekmeğin doğranmasını emretti, ekmeği doğradılar.

Annem yağ tulumunu sıkarak ekmek parçalarının üzerine yağ sürdü.

Sonra Peygamber Efendimiz bu ekmeklere, Allah ne dilediyse öyle dua etti.

Ardından da Ebû Talha’ya:

“On kişiyi içeri al!” buyurdu;

Ebû Talha da on kişiyi içeriye aldı, onlar doyuncaya kadar yedikten sonra çıktılar.

Resûl-i Ekrem:

“On kişiyi daha içeri al!” buyurdu;

Ebû Talha on kişiyi daha içeri aldı; onlar da doyuncaya kadar yiyip çıktılar.

Resûl-i Ekrem:

“Bir on kişiyi daha içeri al!” buyurdu.

Neticede bütün cemaat yemek yiyip doydu.

Hepsi yetmiş veya seksen kişiydi.

Buhârî, Menâkıb 25, Et’ime 6, Eymân 22; Müslim, Eşribe 142, 143; Tirmizî, Menâkıb 6

25- Bir Daha Kıl

Mihcen ibni Ebû Mihcen radıyallahu anh anlatıyor:

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem ile mescitte oturuyordum.
O sırada ezan okundu.
Resûl-i Ekrem kalkıp namaz kılmaya gitti; sonra dönüp geldi.
Ben hâlâ yerimde oturuyordum.
Onunla birlikte gidip namaz kılmamıştım.
Peygamber Efendimiz bana dönerek:
"Sen niye herkesle birlikte namaz kılmadın?
Yoksa Müslüman değil misin?" diye sordu.
"Ey Allah'ın elçisi!" dedim.
"Elbette Müslümanım.
Ama ben namazı evimde kılmıştım." Bunun üzerine Peygamber Efendimiz şöyle buyurdu:
"Daha önce namaz kılsan bile, mescide geldiğinde cemaatle beraber bir daha kıl!" *

* Aynı olay Yezîd ibni Âmir'in de başından geçti.
Yezîd mescide geldiğinde Resûl-i Ekrem namaz kıldırıyordu.
O namazını evde kıldığı için bir köşede oturup namazın bitmesini bekledi.
Resûl-i Ekrem ona da, Mihcen'e yaptığı gibi sitem ettikten sonra şöyle buyurdu:
"Mescide geldiğinde halkın namaz kıldığını görürsen, daha önce namaz kılmış olsan bile onlarla birlikte bir daha kıl.
Önce kıldığın namaz farz, sonradan kıldığın nâfile olur."

Ebû Dâvûd, Salât 56

26- Lânetli Deve

İmrân ibni Husayn radıyallahu anhümâ anlatıyor:

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem ile yapılan bir yolculukta Medineli bir hanım devesinin üzerinde seyahat ediyordu.

Devesi hızlı gitmediği için canı sıkıldı ve hayvana lânet etti.

Onun sözlerini duyan Resûl-i Ekrem şöyle buyurdu:

"Devenin üstündeki eşyaları alınız, deveyi de salınız gitsin.
Çünkü o hayvan lânetlenmiştir."

* Bu olayı anlatan İmrân sözünü şöyle tamamladı:

O boz deve hâlâ gözümün önündedir.

İnsanların arasında dolaşırdı da, kimse ona dokunmazdı.

* Resûl-i Ekrem daha önce birine veya bir şeye lânet edilmesini kesinlikle yasaklamıştı. Bu konu üzerinde titizlikle dururdu. O hanım, deveye lânet edince, insanlara da lânet edebileceği 48

düşüncesiyle onu bu şekilde cezalandırmıştı.

Müslim, Birr 80, 81; Ebû Dâvûd, Cihâd 50; Ahmed b. Hanbel, Müsned, IV, 431

27- Hangisini Yapabilir?

Enes ibni Mâlik radıyallahu anh anlatıyor:

Bir adam Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'e :
"Ey Allah'ın elçisi! Birimiz din kardeşi veya arkadaşıyla karşılaştığında onun önünde eğilebilir mi?" diye sordu.
Peygamberimiz:
"Hayır, eğilemez" buyurdu.
"Ona sarılıp öpebilir mi?"
"Hayır, öpemez."
"Elini tutup tokalaşabilir mi?"
"Evet, isterse tokalaşabilir."

Tirmizî, İsti'zân 31; İbni Mâce, Edeb 15; Ahmed İbni Hanbel, Müsned, III, 198; Elbânî, Silsiletü'l-ehâdîsi's-sahîha, I, 298

28- Kıyamet Ne Zaman Kopacak?

Ebû Hüreyre radıyallahu anh anlatıyor:

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem bir yerde sahâbîlerle konuşurken bir bedevî çıkageldi ve:

"Kıyamet ne zaman kopacak?" diye sordu.

Peygamber Efendimiz sözünü kesmeden konuşmasına devam etti.

Bunun üzerine sahâbîlerden biri:

"Bedevînin sorusunu duydu, fakat soruyu beğenmedi" dedi.

Bir başkası da:

"Hayır, soruyu duymadı" dedi.

Resûl-i Ekrem konuşmasını bitirince:

"Kıyamet hakkında soru soran nerede?" buyurdu.

Bedevî:

"Buradayım, Ey Allah'ın elçisi!" deyince, "Emanet gözetilmeyip zâyi edildiğinde kıyameti bekle!" buyurdu.

Bedevî:

"Emanet nasıl zâyi olacak?" diye sorunca da:

"Emanet ehil olmayan kimseye verildiği zaman kıyameti bekle!" buyurdu.

Buhârî, İlim 2, Rikak 35; Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 361

29- Yaşlanınca Zor Gelir

Abdullah ibni Amr radıyallahu anhümâ anlatıyor:

Babam beni Kureyş kabilesinden soylu bir kadınla evlendirmişti.

Her zaman geliniyle ilgilenir, ona benim hakkımda sorular sorardı.

Bir defasında eşim onun bu sorusuna:

"Abdullah çok iyi bir koca! Onunla evlendiğimizden bu yana yatağımızda yatmadı, henüz bana elini sürmedi" diye cevap vermiş.

Benim bu halim uzun süre devam edince, Babam, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'e meseleyi anlatmış.

O da:

"Abdullah'ı bana getir!" buyurmuş.

Resûl-i Ekrem'le görüştüğümüzde:

"Nasıl oruç tutuyorsun?" diye sordu.

Ben de: "Her gün" dedim.

"Kur'an'ı nasıl hatmediyorsun?"

"Her gece."

"Böyle yapma, bazen oruç tut, bazen tutma; gece hem uyu, hem de kalkıp gece namazı kıl.

Şüphesiz senin üzerinde vücudunun hakkı vardır, gözlerinin hakkı vardır, eşinin hakkı vardır, ziyaretçilerinin hakkı vardır.

Her ay üç gün oruç tut, ve Kur'an'ı her ay bir defa hatmet!"

"Ey Allah'ın elçisi! Bunun daha çoğunu yapmaya gücüm yeter."

"Öyleyse haftada üç gün oruç tut!"

"Daha fazlasını yapabilirim."

"Pekâlâ, bir gün oruç tut, iki gün tutma!"

"Ama bunun daha çoğunu yapabilecek güçteyim."

"Öyleyse bir gün oruç tut, bir gün tutma; oruçların en faziletlisi olan Dâvûd peygamberin orucu böyledir.

Bir de Kur'ân-ı Kerîm'i haftada bir hatmet!

Elbette sen bilmiyorsun, belki de ömrün uzun olur, bunları yapamazsın."

Resûl-i Ekrem işte böyle söylemişti.
Âh! Keşke onun bana verdiği izni kullansaymışım.
Şimdiyse yaşlandım ve zayıf düştüm.

Buhârî, Fezâilü'l-Kur'ân 34, Savm 55-59, Enbiyâ 37; Müslim, Sıyâm 181-193; Ebû Dâvûd, Şehru ramazan 8, Savm 53; Nesâî, Sıyâm 76-80; Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 159

30- Tâcirlere Uyarı

Rifâa ibni Râfi' el-Ensârî radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem ile birlikte namazgâha gitmiştim.

Allah'ın elçisi alış ve veriş yapanları görünce:

"Tâcirler!" diye seslendi.

Herkes başını kaldırıp Resûl-i Ekrem'e baktı, ve onu dinlemeye hazırlandı Peygamber Efendimiz şunları söyledi:

"Kıyamet gününde tâcirler, kabirlerinden günahkâr olarak kalkacaktır.

Ancak Allah'a karşı gelmekten sakınanlar, dürüst olanlar, ve doğru söyleyen tâcirler öyle olmayacaktır."

Tirmizî, Büyû' 4; İbni Mâce, Ticârât 3; Dârimî, Büyû' 7; Elbânî, Silsiletü'l- ehâdîsi's-sahîha, II, 693, nr. 994, III, 441, nr. 1458

31- “Ne Sorarsanız Cevap Vereceğim!”

Enes ibni Mâlik radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün öğle vakti Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem evinden çıktı.

Öğle namazını kıldırdı.

Sahâbîler onu rahatsız edecek kadar çok soru sordular.

Bunun üzerine Allah’ın elçisi minbere çıkıp ayakta durdu, ve konuşmaya başladı.

Ben hayatımda böyle bir konuşma duymadım.

“Benim bildiğimi siz de bilseydiniz, kesinlikle az güler, çok ağlardınız” buyurdu.

Ardından kıyamet gününden bahsetti.

O gün pek büyük olayların meydana geleceğini söyledi.

Sonra da:

“Bana bir şey sormak isteyen varsa şimdi sorsun.

Burada durduğum sürece, kıyamete kadar olacak her şey hakkında, ne sorarsanız haber vereceğim” buyurdu.

Bunun üzerine sahâbîler korkup sustular.

Sağıma soluma baktım, herkes başını elbisesiyle örtmüş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Resûl-i Ekrem durmadan:

“Sorsanıza!” diyordu.

Biri ayağa kalkarak:

“Ey Allah’ın elçisi! Ben ölünce Cennet’e mi, Cehennem’e mi gideceğim?” diye sordu.

“Cehennem’e!” buyurdu.

Gerçek babasından başkasına nispet edilen Huzâfe’nin oğlu Abdullah ayağa kalkarak:

“Benim babam kimdir?” diye sordu.

“Baban Huzâfe’dir” buyurdu.

Sonra birbiri ardına “Sorsanıza!” diyordu.

Resûl-i Ekrem'in öfkelendiğini gören Hz. Ömer iki dizinin üzerine gelip:

"Biz Allah'ı Rab, İslâm'ı din, Muhammed aleyhisselâm'ı peygamber kabul ettik; fitnelerin vereceği zarardan Allah'a sığınırız" dedi.

Bunun üzerine Resûl-i Ekrem sustu.

Sonra şunları söyledi:

"Biraz önce namaz kılarken, şu duvarın yüzünde Cennet ve Cehennem bana gösterildi.

Şimdiye kadar Cennet'le ilgili bu kadar çok iyilik ve güzellik, Cehennemle ilgili bu kadar çok fenalık görmedim."

Buhârî, Mevakîtü's-salât 11, Tefsîr 5/12, Daavât 35, Rikâk 18, Fiten 15, İ'tisâm 3; Müslim, Fezâil 134-138; Ahmed b. Hanbel, Müsned, III, 107, 177

32- Herkesin Kendi Derdine Düştüğü Gün

Âişe radıyallahu anhâ anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem:

"Kıyamet gününde insanlar Allah'ın huzurunda yalınayak, çıplak, ve sünnetsiz olarak toplanacaklar" buyurdu.

Bunun üzerine:

"Ey Allah'ın elçisi!" dedim:

"Kadınlar ve erkekler birlikte olunca, birbirlerine bakmazlar mı?" Resûl-i Ekrem:

"Âişe!" buyurdu.

"O gün kimse bunu aklına bile getiremeyecek."

Ardından şu âyeti okudu:

"O gün herkesin, başkasıyla ilgilenemeyecek kadar derdi vardır" (Abese 80/37).

Buhârî, Rikak 45; Müslim, Cennet 56,59; Tirmizî, Kıyamet 3, Tefsîru'l-Kur'ân 80/2; Nesâî, Cenâiz 118-119; İbni Mâce, Zühd 33

33- Minberdeki Son Konuşma

Enes ibni Mâlik ve Abdullah ibni Abbas radıyallahu anhüm anlatıyorlar:

Hz. Ebû Bekir ile Peygamber Efendimiz'in amcası Abbas, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in hayatının son günlerinde, Medineli Müslümanlar'ın gruplar halinde oturup ağlaştığını gördüler.

Onlara:

"Niçin ağlıyorsunuz?" diye sordular.

"Resûl-i Ekrem'in bizimle oturup sohbet ettiği günleri anıp ağlıyoruz" dediler.

Bu iki sahâbî veya ikisinden biri Resûl-i Ekrem'in huzuruna girip gördüklerini anlattı.

Bunun üzerine Allah'ın elçisi sırtına büyücek bir ridâ aldı, başına da boz bir sarık sarıp minbere çıktı.

O günden sonra bir daha da minbere çıkamadı.

Önce Allah Teâlâ'ya hamd ü senâ etti, sonra:

"Ey insanlar! Şöyle yakına geliniz" buyurdu.

Sahâbîler onun etrafında toplandılar.

Ardından şunları söyledi:

"Size ensâra iyi davranmanızı vasiyet ediyorum.

Onlar benim sırdaşlarım, güvenilir arkadaşlarımdır.

Onlar beni himâye edeceklerine söz verdiler ve sözlerini tuttular.

Artık hakettikleri Cennet'e ve Cennet'teki derecelerine nâil olmaları kalmıştır.

Medine'de başka insanlar çoğalacak, Ensâr günden güne azalacak, yemeğin içindeki tuz kadar kalacak.

Muhammed ümmetinden her kim insana fayda veya zarar verecek bir yöneticiliğe geçerse, ensârdan iyilik edenlerin iyiliğini kabul etsin, kötülük edenleri de bağışlasın."

Buhârî, Cum'a 29, Menâkıb 25, Menâkıbü'l-ensâr 11; Müslim, Fezâilü's-sahâbe 176; Tirmizî, Menâkıb 65

34- Allah'ın Merhameti

Ömer ibnü'l-Hattâb radıyallahu anh anlatıyor:

Bir defasında Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in huzuruna birtakım esirler getirilmişti.

Esirlerin arasında bulunan çocuğunu kaybetmiş emzikli bir kadın, gördüğü çocuğa koşup onu kucaklıyor, bağrına basıp emziriyordu.

Resûl-i Ekrem o kadını bize gösterdi ve:

"Ne dersiniz?

Bu kadın çocuğunu ateşe atar mı?" diye sordu.

"Hayır, kendisine kalsa kesinlikle atmaz!" dedik.

Bunun üzerine Resûl-i Ekrem:

"İşte Allah Teâlâ, kullarına, bu kadının çocuğuna olan şefkatinden daha merhametlidir" buyurdu.

Buhârî, Edeb 18; Müslim,Tevbe 22

35- Ümmetimi Koru!

Abdullah ibni Amr ibni Âs radıyallahu anhümâ anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem Hz. İbrâhim hakkındaki şu âyeti okudu:

"Rabbim!

Bu putlar insanların çoğunu yoldan çıkardılar.

Artık kim bana uyarsa bendendir; kim de bana karşı gelirse, elbette sen çok bağışlayan, koruyup gözetensin" (İbrâhim 14/36).

Ardından Hz.Îsâ'nın şu sözünü okudu:

"Onlara azâb edersen, onlar zâten senin kullarındır.

Eğer onları bağışlarsan, elbette sen güç ve kudret sahibi, her şeyi yerli yerince yapansın" (el-Mâide 5/118).

Daha sonra Allah'ın elçisi:

"Allahım, ümmetimi koru, ümmetime acı!" diye dua etti ve ağladı.

Bunun üzerine Allah Teâlâ Cebrâil aleyhisselâm'a:

"Cebrâil!" buyurdu.

"Gerçi Rabbin her şeyi daha iyi bilir ama, Muhammed'e git ve niçin ağladığını sor."

Cebrâil de ona geldi, niçin ağladığını sordu.

Resûl-i Ekrem, ümmeti için duyduğu endişe yüzünden ağladığını söyledi.

Zaten Allah Teâlâ onun niçin ağladığını çok iyi bilmekteydi.

Cebrâil aldığı cevabı Allah Teâlâ'ya iletince, Cenâb-ı Hak ona şöyle buyurdu:

"Cebrâil! Muhammed'e git ve ona:

"Ümmetin hakkında seni razı edeceğiz, seni asla üzmeyeceğiz, dediğimi söyle!"

Müslim, Îmân 346

36- Cennetliklerin Ne Kadarı Ümmet-i Muhammed?

Abdullah ibni Mes'ûd radıyallahu anh anlatıyor:

Abdullah ibni Mes'ûd radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem deriden yapılma bir Yemen çadırına sırtını dayamış oturuyordu.

Biz kırk kadar Müslüman da etrafında toplanmıştık.

İşte o sırada Resûl-i Ekrem sahâbîlerine:

"Cennetliklerin dörtte biri olmaya razı mısınız?" diye sordu.

Biz: "Allâhü ekber" diye tekbir getirerek razı olduğumuzu söyledik.

Resûl-i Ekrem tekrar:

"Cennetliklerin üçte biri olmaya razı mısınız?" buyurdu.

Biz yine:

"Allâhü ekber" diye tekbir getirerek razı olduğumuzu belirttik.

Bunun üzerine Allah'ın elçisi şöyle buyurdu:

"Muhammed'in canını kudretiyle elinde tutan Allah'a yemin ederim, ben, sizin cennetliklerin yarısı olacağınızı umarım; çünkü Cennet'e Müslüman olmayan giremez.

Allah'tan başkasını tanrı yerine koyanlara nispetle siz, * kara öküzün derisindeki beyaz benek gibisiniz." **

* Bu ifade bazı rivayetlerde "diğer ümmetlere göre siz", "kâfirlere göre siz", "mahşer halkına göre siz" diye geçmektedir.

** Bu ifade bazı rivayetlerde **"Beyaz öküzün derisindeki siyah benek gibisiniz"** diye yer almaktadır.

Buhârî, Rikak 45, 46, Eymân 3; Müslim, Îmân 376-378; Tirmizî, Cennet 13; İbni Mâce, Zühd 34. Ayrıca bk. Buhârî, Enbiyâ 7, Tefsîr 22/1; Müslim, Îmân 379; Tirmizî, Tefsîru'l-Kur'ân 22/1.

37- İyilik Kötülüğü Giderir

Abdullah ibni Mes'ûd radıyallahu anh anlatıyor:

Adamın biri yabancı bir kadını öpmüştü.

Ardından Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in huzuruna geldi, yaptığını ona söyledi, ve suçunu affettirmek için ne yapması gerektiğini sordu.

Bunun üzerine şu âyet indi:

"Gündüzün iki ucunda, ve gecenin gündüze yakın saatlerinde namaz kıl.

Çünkü iyilikler kötülükleri giderir.

Bu buyruklar, Allah'ı ananlara bir öğüttür" (Hûd 11/114).

O kimse:

"Ey Allah'ın elçisi! Bu hüküm sadece benim için mi geçerli?" diye sordu.

Resûl-i Ekrem de:

"Bütün ümmetim için" buyurdu.

Buhârî, Mevâkît 4, Tefsîr 11/6; Müslim, Tevbe 39-43. Ayrıca bk. Tirmizî, Tefsîru'l-Kurân 11/1, 6; İbni Mâce, Zühd 30

38- Açlık Yüzünden

Ebû Hüreyre radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem evinde dinlendiği ve kimseyle görüşmediği bir saatte dışarı çıktı.

Hz. Ebû Bekir ve Ömer'le karşılaşıverdi.

Onlara:

"Bu saatte evinizden niye çıktınız?" diye sordu.

Onlar da:

"Açlık yüzünden, Yâ Resûlellah!" dediler.

Bunun üzerine Resûl-i Ekrem:

"Gücü ve kudretiyle canımı elinde tutan Allah'a yemin ederim, ben de sizin gibi açlık yüzünden dışarı çıktım; haydi kalkın bakalım" buyurdu.

Resûl-i Ekrem'le birlikte ensârdan Ebü'l-Heysem ibni Teyyihân'ın evine doğru yürüdüler.

Ebü'l-Heysem pek çok hurma ağacı ve davarı olan biriydi; fakat hizmetçisi yoktu.

Onu evde bulamadılar; ama hanımı Resûl-i Ekrem'i görünce:

"Hoş geldiniz, içeri buyurunuz" dedi.

Resûl-i Ekrem:

"Ebü'l-Heysem nerede?" diye sordu.

Hanımı:

"İçme suyu getirmeye gitti" dedi.

O sırada elindeki su kabıyla Ebü'l-Heysem çıkageldi.

Allah'ın elçisini ve iki arkadaşını görünce, su kabını yere bırakıp Peygamber Efendimiz'e sarıldı:

"Canım sana kurban olsun Ey Allah'ın elçisi! Allah'a hamdolsun, bugün hiç kimse, misafir bakımından benden daha bahtiyar olamaz" dedi.

Sonra misafirlerini alıp bahçeye götürdü, altlarına bir yaygı serdi.

Hurma ağacından kopardığı, içinde hem koruk hem olgun hem de yaş hurmaların bulunduğu salkımı misafirlerinin önüne koydu.

“Buyurunuz, yiyiniz” dedi, ve eline bir bıçak alıp dışarı çıkarken Resûl-i Ekrem ona:

“Sakın, sağmal hayvanı kesme!” dedi.

Ebü’l-Heysem misafirlerine bir koyun kesti.

Onlar da koyunun etinden ve hurmadan yiyip tatlı sudan içtiler.

Hepsi yemeğe doyup suya kanınca, Allah’ın elçisi Hz. Ebû Bekir ile Ömer’e şunları söyledi:

“Gücü ve kudretiyle canımı elinde tutan Allah’a yemin ederim, kıyamet gününde bu nimetlerden sorguya çekile- ceksiniz: Serin gölge, taze hurma, soğuk su...

Sizi evinizden açlık çıkardı, sonra evinize dönmeden bu nimetlere kavuştunuz.”

Ardından Resûl-i Ekrem Ebü’l-Heysem’e:

“Hizmetçin var mı?” diye sordu.

O da:

“Yok” dedi.

“Öyleyse harp esirleri geldiğinde yanımıza uğra!” buyurdu.

Resûl-i Ekrem’e iki esir geldiği bir gün Ebü’l-Heysem onun huzuruna çıktı.

Resûl-i Ekrem Ebü’l-Heysem’e:

“Haydi bakalım, bunlardan birini seç!” buyurdu.

O ise:

“Ey Allah’ın elçisi! Benim için sen seç!” dedi.

Resûl-i Ekrem:

“Kendisine danışılan adam, güvenilen kimsedir.

Şu esiri al, ben onun namaz kıldığını gördüm.

Ve ona iyi davran!” buyurdu.

Ebü’l-Heysem eşinin yanına giderek Resûl-i Ekrem’in sözünü nakletti.

Eşi:

“Peygamberimiz **‘ona iyi davran’** buyurduğuna göre, köleyi âzat etmelisin” dedi.

Ebü’l-Heysem de onu âzat etti.

Bu olay üzerine Resûl-i Ekrem şöyle buyurdu:

“Allah’ın gönderdiği her peygamberin ve halifenin iki tür yakını vardır.

Biri ona iyi şeyleri tavsiye edip kötü şeylerden uzaklaştırır, öteki de kendisine hep güçlük çıkarır.

Kötü sırdaştan uzak duran, kendini kötülüklerden de korumuş olur.”
*****

* Peygamber Efendimiz bu sözleriyle, kocasına iyi ve hayırlı davranışı gösteren Ebü’l-Heysem’in eşini ve onun ince anlayışını takdir etmiştir.

Hadisteki “her peygamberin ve halifenin iki tür yakını” ifadesi ise, iki vezir veya danışman yahut melek ve şeytan diye yorumlanmıştır.

Müslim, Eşribe 140; Tirmizî, Zühd 39

39- İhtiyaç Fazlası

Ebû Saîd el-Hudrî radıyallahu anh anlatıyor:

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem ile bir yolculuk yapıyorduk.
Bu sırada devesine binmiş bir adam çıkageldi.
Kendisine bir şeyler verilmesini umarak sağa sola bakınmaya başladı.
Bunun üzerine Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem:
"Yanında ihtiyacından fazla binek hayvanı olanlar, bineği olmayanlara versin.
Fazla azığı olanlar, azığı olmayanlara versin" buyurdu.
Resûl-i Ekrem bunun gibi daha birçok mal çeşidi saydı.
İşte o zaman, **ihtiyacından fazla bir şeyi yanında bulundurmaya** kimsenin hakkı olmadığını anladık.

Müslim, Lukata 18; Ebû Dâvûd, Zekât 32; Ahmed b. Hanbel, Müsned, III, 34

40- Soya Çekim

Ebû Hüreyre radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'e bir bedevî geldi:
"Karım siyah bir oğlan doğurdu.
O çocuğun benden olmayabileceği endişesine kapıldım" dedi.
Resûl-i Ekrem ona:
"Senin develerin var mı?" diye sordu.
"Var."
"Renkleri nedir?"
"Kırmızı."
"Aralarında boz renkli olanlar var mı?"
"Evet, var."
"Kırmızı develere boz rengin karışmasını nasıl açıklıyorsun?"
"Ey Allah'ın elçisi! Soyundaki boz renkli bir deveye çekmiş olabilir."
"Öyleyse senin oğlun da soyundaki birine çekmiş olabilir."
Böylece Resûl-i Ekrem o adamın çocuğu reddetmesine izin vermedi.

Buhârî, Talâk 26, Hudûd 41, İ'tisâm 12; Müslim, Li'ân 18-20; Ebû Dâvûd, Talâk 27, 28; Tirmizî, Velâ' 3; Nesâî, Talâk 46; İbni Mâce, Nikâh 58

41- İyilik ve Kötülük

Vâbisa ibni Ma'bed radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in huzuruna vardım.
İyilik ve kötülük hakkında her şeyi sormak istiyordum.
Bir de baktım, yanında büyük bir kalabalık var.
Halkı yararak ilerlemeye çalıştım.
Bana:
"Vâbısa! Resûl-i Ekrem'den uzak dur, buradan uzaklaş!" dediler.
Ben ise:
"Ben Vâbısa'yım; bırakın da ona yaklaşayım.
O benim en sevdiğim insan, ona yaklaşmalıyım" diyordum.
Resûl-i Ekrem bana:
"Yaklaş Vâbısa! Yaklaş Vâbısa!" buyurdu.
Ona iyice yaklaştım; hatta dizim dizine değdi.
Allah'ın elçisi bana:
"Bana neyi sormaya geldiğini sana ben mi söyleyeyim, yoksa sen mi söylersin?" diye sordu.
Ben de:
"Yâ Resûlellah! Sen söyle!" dedim.
"İyiliğin ve kötülüğün ne olduğunu sormaya mı geldin?" buyurdu.
Ben de:
"Evet" dedim.
Üç parmağını birleştirerek göğsüme vurdu ve şöyle buyurdu:
"Vâbısa! Kalbine danış! İyilik; kalbin uygun gördüğü ve yapılmasını onayladığı şeydir.
Kötülük ise; kalbi tırmalayan, başkaları sana yap diye fetvâ verse bile, içe sinmeyen şeydir."

Ahmed b. Hanbel, Müsned, IV, 228; Dârimî, Büyû' 2

42- Din Öğrenmek İsteyenin Önceliği

Ebû Rifâ'a radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem hutbe okurken yanına vardım ve:

"Ey Allah'ın elçisi!" dedim.

"Dinini bilmeyen bir garip geldi.

Dinini sorup öğrenmek istiyor." Peygamber Efendimiz bana dönüp baktı.

Hutbeyi kesip yanıma geldi.

Aklımda kaldığına göre, ona ayakları demirden bir sandalye getirdiler.

Allah'ın elçisi ona oturdu.

ve Allah Teâlâ'nın kendisine öğrettiği bazı şeyleri bana öğretmeye başladı.

Sonra tekrar hutbesine dönüp konuşmasını tamamladı.

Müslim, Cum'a 60; Nesâî, Zînet 122

43- Komşuya Haksızlık Etmenin Cezası

Mikdâd ibni Esved radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem ashâbına:

"Zina hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Onu Allah ve Resûlü haram kılmıştır; kıyamete kadar da haramdır" dediler.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz ashâbına şunları söyledi:

"Bir kimsenin on kadınla zina etmesi, komşusunun eşiyle zina etmesinden daha hafif bir suçtur." Ardından bir soru daha sordu:

"Hırsızlık hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Hırsızlığı Allah ve Resûlü haram kılmıştır; o elbette haramdır" dediler.

Resûl-i Ekrem şöyle buyurdu:

"Bir kimsenin on evi soyması, komşusunun evini soymasından daha hafif bir suçtur."

Ahmed b. Hanbel, Müsned, VI, 8. Ayrıca bk. Buhârî, el-Edebü'l-müfred, s. 50; Bezzâr, Müsned, VI, 50; Elbânî, Silsiletü'l-ehâdîsi's-sahîha, I, 136, nr. 65

44- Her Yükselen Alçalır

Enes ibni Mâlik radıyallahu anh anlatıyor:

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in Adbâ adında bir devesi vardı.
Adbâ yarışta birinciliği kolay kolay başkasına bırakmazdı.
Bir gün binek devesine binmiş bir bedevî geldi ve yarışta Adbâ'yı geçti.
Bu durum Müslümanlara pek ağır geldi.
Resûl-i Ekrem'e:
"Başka bir deve Adbâ'yı geçti" diye dertlendiler.
Yüzlerine bakıp da ashâbının üzüldüğünü görünce Peygamber Efendimiz şöyle buyurdu:
"Dünyada yükselen bir şeyi alçaltmak, Allah'ın değişmez kanunudur."

Buhârî, Cihâd 59, Rikak 38; Ebû Dâvûd, Edeb 8; Nesâî, Hayl 14, 16

45- Bedevînin Halleri

Muâviye ibni Hakem es-Sülemî radıyallahu anh anlatıyor:

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in yanına gittiğimde, bana İslâmiyet'le ilgili bazı şeyler öğretmiş, bu arada:

"Aksırdığın zaman 'Elhamdülillah' de.

Yanında biri aksırır da 'Elhamdülillah' derse, ona da 'Yerhamükellah' de"* buyurmuştu.

* "Yerhamükellah"; Allah sana merhamet etsin anlamında duadır.

Bir gün Resûl-i Ekrem'in arkasında namaz kılarken cemâatten biri aksırdı.

Ben de yüksek sesle "Yerhamükellah" dedim.

Namaz kılanlar bana dik dik bakmaya başladı.

Onların bu hali canımı sıktı:

"Vay başıma gelenler! Yâhu bana niye yan gözle bakıyorsunuz?" dedim.

Bu defa da ellerini uyluklarına vurmaya, (başka bir rivayette: "Sübhânallah" demeye) başladılar.

Onların beni susturmaya çalışmalarına kızmakla beraber sustum.

Resûl-i Ekrem namazı bitirince:

"Konuşan kimdi?" diye sordu.

"Şu bedevî" diye beni gösterdiler.

Bunun üzerine Allah'ın elçisi beni yanına çağırdı.

Anam, babam ona fedâ olsun.

Ondan önce de, ondan sonra da kendisinden daha iyi bir öğretici görmedim.

Vallahi beni ne azarladı ne dövdü ne de sövdü;

"Bu ibadetin adı namazdır.

Namaz kılarken dünya kelâmı konuşulmaz.

Çünkü namaz tesbih, tekbir*** ve Kur'an okumaktan ibarettir"** buyurdu, veya buna benzer bir şey söyledi.

Ben de:

“Ey Allah’ın Elçisi! Ben yeni Müslüman oldum.

Allah Teâlâ İslâmiyet’i gönderdiği halde hâlâ kâhinlere gidenlerimiz var!” dedim.

Bana:

“Sen kâhinlere gitme!” buyurdu.

Ben tekrar:

“Aramızda uğursuzluğa inanan adamlar var” deyince de:

“Bu onların gönüllerinde hissettikleri bir duygudur.

Bu duygu onları işlerinden alıkoymasın” buyurdu.

*** * ***

** Tesbîh; “Sübhânallah” diyerek, Cenâb-ı Hakk’ın yüceliğine yakışmayan hiçbir sıfatın O’nda bulunmadığını söylemektir.

*** Tekbîr; “Allâhü ekber” diyerek Cenâb-ı Hakk’ın büyüklüğünü dile getirmektir.

Bir câriyem vardı; Uhud ve Cevvâniye taraflarında koyunlarımı güderdi.

Bir gün onun yanına gittiğimde, koyunlardan birini kurda kaptırdığını gördüm.

Ben de bir insanım, herkes gibi ben de üzülürüm.

Câriyeye müthiş bir tokat attım.

Sonra kalkıp Resûl-i Ekrem'in yanına gittim, Peygamber Efendimiz bu yaptığımı bana çok gördü.

"Ey Allah'ın elçisi! Onu âzat edip hürriyetine kavuşturayım mı?" diye sordum.

Câriyenin Müslüman olup olmadığını anlamak isteyen Resûl-i Ekrem:

"Hele onu bana bir getir!" buyurdu.

Câriyeyi alıp yanına götürdüğümde ona:

"Allah nerede?" diye sordu.

Câriye:

"Gökte!" dedi.

"Peki, ben kimim?" deyince de, "Sen Allah'ın peygamberisin" cevabını verdi.

O zaman Resûl-i Ekrem bana döndü:

"Onu âzat et! Çünkü o Allah'a inanmış bir kadındır" buyurdu.

Müslim, Mesâcid 33; Ebû Dâvûd, Salât 167, Eymân 16; Nesâî, Sehv 20; Dârimî, Salât 177

46- Cennete Götüren Özellikler

Ebû Hüreyre radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem:
"Bugün hanginiz oruçlu?" diye sordu.
Hz. Ebû Bekir:
"Ben oruçluyum" dedi.
"Bugün hanginiz bir cenazenin arkasından gitti?"
Yine Ebû Bekir:
"Ben gittim" dedi.
"Bugün hanginiz bir fakiri doyurdu?"
Hz. Ebû Bekir:
"Ben doyurdum" dedi.
"Bugün hanginiz bir hastayı ziyaret etti?"
Yine Hz. Ebû Bekir:
"Ben ziyaret ettim" deyince, Allah'ın elçisi şöyle buyurdu:
"Bu özellikler kimde toplanırsa, o mutlaka Cennet'e girer."

Müslim, Zekât 87, Fezâilü's-sahâbe 12; Buhârî, el-Edebü'l-müfred, I, 181, nr. 515

47- Bir Evlilik Hikâyesi

Mugîre ibni Şu'be radıyallahu anh anlatıyor:

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in yanına gittim, ve ona evlenmek istediğim kızdan söz ettim.

"Onu gördün mü?" diye sordu.

"Hayır görmedim" deyince,

"Git, ona bak, aranızda bir ülfet ve sevgi oluşması için onu görmelisin" buyurdu.

Bunun üzerine Medine'nin yerlilerinden olan kızın evine gittim, ve onu annesiyle babasından istedim.

Kızlarını görmemi Resûl-i Ekrem'in emrettiğini de hatırlattım.

Galiba onlar bu teklifimden pek hoşlanmadılar.

Fakat içeride bulunan kız konuşmamızı duymuş; bana şunu söyledi:

"Eğer Allah'ın elçisi sana 'bak' dediyse, tamam bak! Yoksa Allah aşkına bana bakma!"

Kendisine bakılmasını istemediği anlaşılıyordu.

Onu gördüm ve kendisiyle evlendim.

Mugîre ibni Şu'be evlenme olayını hikâye ettikten sonra, eşiyle çok iyi anlaştıklarını da belirtmiştir.

İbni Mâce, Nikâh 9. Ayrıca bk. Tirmizî, Nikâh 5; Nesâî, Nikâh 17; Ahmed b. Hanbel, Müsned, IV, 244-245, 246; Elbânî, Silsiletü'l-ehâdîsi's-sahîha, I, 198, nr. 96

48- Fakir Sahâbîlerin Üzüntüsü

Ebû Hüreyre radıyallahu anh anlatıyor:

Fakir Müslümanlar, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in yanına giderek:

"Varlıklı Müslümanlar, Cennet'in en yüksek derecelerini ve ebedî nimetleri alıp götürdüler" diye dert yandılar.

Resûl-i Ekrem:

"Nasıl olmuş o?" diye sorunca da:

"Bizim kıldığımız namazları onlar da kılıyorlar.

Tuttuğumuz oruçları onlar da tutuyorlar.

Fazla malları olduğu için hac ve umre yapıyorlar, cihad edip sadaka veriyorlar, ve köle âzat ediyorlar; biz ise imkânımız olmadığı için bunları yapamıyoruz" dediler.

Bunun üzerine Resûl-i Ekrem onlara:

"Sizden önde gidenlere yetişebileceğiniz, sizden sonra gelenleri geçebileceğiniz, sizin yaptığınızı yapanlar dışında herkesten üstün olacağınız bir şeyi öğreteyim mi?" diye sordu.

"Evet, öğret Ey Allah'ın elçisi!" dediler.

Resûl-i Ekrem şöyle buyurdu:

"Her namazın ardından otuz üçer defa 'Sübhânallah' diyerek Allah'ı tesbih eder,

'Elhamdülillâh' diyerek O'na hamdeder, ve

'Allahü ekber' diyerek tekbir getirirsiniz."

Peygamber Efendimiz'in yanından ayrıldıktan sonra bu zikirleri kaçar defa söyleyeceğimiz konusunda anlaşmazlığa düştük.

İçimizden biri, otuz üç defa 'Sübhânallah', otuz üç defa 'Elhamdülillâh' otuz dört defa 'Allahü ekber' diyeceğimizi söyledi.

Bunun üzerine ben Resûl-i Ekrem'in huzuruna çıkarak konuyu arzettim.

Şöyle buyurdu:

"Sübhânallah,

Elhamdülillâh,

Allahü ekber;
bu zikirlerin her birini otuz üçer defa söyleyeceksiniz.”

Birkaç gün sonra fakir Müslümanlarlar Resûl-i Ekrem’e tekrar gelerek:

“Zengin kardeşlerimiz bizim yaptığımız zikirleri duymuş; aynını onlar da yapıyorlar” dediler.

Bunun üzerine Allah’ın elçisi şöyle buyurdu:

“Ne yapalım!
Artık bu Allah’ın bir lutfudur,
Allah lutfunu dilediğine verir.”

Buhârî, Ezân 155; Müslim, Mesâcid 142. Ayrıca Buhârî, Daavât 18; Ebû Dâvûd, Vitir 24

49- “Gel Seninle Yarışalım!”

Âişe radıyallahu anhâ anlatıyor:

Bir defasında, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem ile yolculuk yapıyorduk.
O zamanlar çok gençtim.
Henüz kilo almamıştım.
Resûl-i Ekrem yanındakilere:
“Siz ilerleyiniz!” buyurdu, onlar da yürüyüp gittiler.
Sonra Resûl-i Ekrem bana dönerek:
“Gel, seninle bir yarış yapalım” buyurdu.
Yarıştık ve ben onu geçtim.
O zaman Resûl-i Ekrem bana bir şey söylemedi.
Aradan zaman geçmiş, ben kilo alıp şişmanlamıştım.
Yarış olayını da unutmuştum.
Yine bir yolculukta Allah’ın elçisiyle beraberdim.
Yine yanındaki Müslümanlara:
“Siz yola devam ediniz” buyurdu, onlar da yürüyüp gittiler.
Ardından bana dönerek:
“Haydi gel, yarışalım” buyurdu.
Yarıştık, bu defa o beni geçti.
O zaman Resûl-i Ekrem gülerek:
“Bu, vaktiyle yaptığımız yarışın karşılığıdır” buyurdu.

Ahmed b. Hanbel, Müsned, VI, 264; Elbânî, Silsiletü’l-ehâdîsi’s-sahîha, I, 254- 255, nr. 131

50- Şeytanın Bir Oyunu

Huzeyfe radıyallahu anh anlatıyor:

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem ile birlikte yemek yiyeceğimiz zaman, Allah'ın elçisi başlamadan önce elimizi yemeğe sürmezdik.

Yine bir gün onunla birlikte yemek yiyecektik.

Derken küçük bir kız çıkageldi.

Sanki biri onu arkasından itiyordu.

Hemen elini yemeğe uzattı; fakat Resûl-i Ekrem kızın elini tuttu.

Daha sonra bir bedevî geldi; o da arkasından itiliyormuş gibiydi.

Resûl-i Ekrem onun da elini tuttu ve sonra şöyle buyurdu:

"Şeytan; besmele çekilmeden başlanan bir yemeğe katılmayı pek sever.

O, yemeğe katılmak için bu kız çocuğunu getirdi.

Fakat ben elini tuttum.

Ardından şu bedevî sayesinde yemeğe katılmak için onu alıp getirdi; onun da elini tuttum.

Nefsimi kudretiyle elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, şeytanın eli, bedevî ve kızın elleriyle birlikte avucumdaydı."

Sonra Resûl-i Ekrem besmele çekip yemeğe başladı.

Müslim, Eşribe 102; Ebû Dâvûd, Et`ime 15

51- Yarısını Bağışla!

Kâ'b ibni Mâlik radıyallahu anh anlatıyor:

Abdullah ibni Ebû Hadred'den alacağım vardı.

Mescidde onun yakasına yapışıp alacağımı istedim.

Sesimiz, evinde dinlenmekte olan Resûl-i Ekrem'in duyacağı kadar yükselmiş.

Resûl-i Ekrem bize doğru gelmiş, odasının kapı perdesini aralayarak:

"Kâ'b!" diye seslendiğini duydum.

"Emret, Ey Allah'ın elçisi!" dedim.

Eliyle yarı işareti yaparak:

"Alacağının yarısını bağışla" buyurdu.

Ben de hemen:

"Bağışladım, Yâ Resûlullah!" dedim.

Bunun üzerine Abdullah'a dönerek:

"Sen de kalk, borcunu öde!" buyurdu.

Buhârî, Salât 71, 83, Husûmât 4, 9, Sulh 10, 14; Müslim, Müsâkât 20; Nesâî, Âdâbü'l-kudât 20; Ebû Dâvûd, Akdıye 12

52- Bunlardan Allah'a Sığınmalı

Zeyd ibni Sâbit radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem Neccaroğullarının bahçesindeydi; O sırada biz de yanındaydık.

Bindiği katır ansızın yönünü değiştiriverdi; hayvan az kalsın Resûl-i Ekrem'i yere düşürüyordu.

Orada altı veya beş yahut dört tane kabir bulunduğunu farkettik.

Bunun üzerine Resûl-i Ekrem:

"Bu kabirlerin kime ait olduğunu bilen var mı?" diye sordu.

Oradakilerden biri:

"Ben biliyorum" dedi.

Resûl-i Ekrem:

"Bu kimseler ne zaman öldü?" diye sorunca da:

"İslâmiyet'ten önceki şirk döneminde" diye cevap verdi.

O zaman Resûl-i Ekrem şöyle buyurdu:

"Bu kabirlerde yatanlar imtihan oluyorlar.

Eğer onların başına geleni duyduktan sonra yine de birbirinizi defnedeceğinizden emin olsaydım, benim şu anda işittiğim kabir azâbını size de duyurması için mutlaka Allah'a dua ederdim."

Bu sözlerden sonra Resûl-i Ekrem yüzünü bize döndü ve:

"Cehennem azâbından Allah'a sığınınız" buyurdu.

Sahâbîler:

"Cehennem azâbından Allah'a sığınırız" dediler.

"Kabir azâbından Allah'a sığınınız" buyurdu.

"Kabir azâbından Allah'a sığınırız" dediler.

"Ortaya çıkan ve çıkmayan bütün fitnelerden Allah'a sığınınız" buyurdu.

"Ortaya çıkan ve çıkmayan bütün fitnelerden Allah'a sığınırız" dediler.

"Deccâl fitnesinden Allah'a sığınınız" buyurdu.

"Deccâl fitnesinden Allah'a sığınırız" dediler.

Müslim, Cennet 67; Ahmed b. Hanbel, Müsned, V, 190

53- O Cennetlik, Bu Cehennemlik

Ebû Hüreyre radıyallahu anh anlatıyor:

Bir adam Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in huzuruna geldi ve:
Ey Allah'ın elçisi!" dedi.
"Falan kadının çokça namaz kıldığı, oruç tuttuğu, sadaka verdiği söyleniyor; fakat o diliyle komşularını incitiyor" dedi.
Peygamber Efendimiz:
"O kadında hayır yoktur, o cehennemliktir" buyurdu.
Yine o adam:
"Ey Allah'ın elçisi!" Falan kadın da farz namazları kılıyor, ihtiyaç sahiplerine peynir dağıtıyor, komşularını da incitmiyor" dedi.
Resûl-i Ekrem Efendimiz:
"O kadın cennetliktir" buyurdu.

Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 440; Buhârî, el-Edebü'l-müfred, I, 54, nr 119; Hâkim, el-Müstedrek IV, 184; Elbânî, Silsiletü'l-ehâdîsi's-sahîha, I, 369, nr. 190

54- En Kârlı Selâm

İmrân ibni Husayn radıyallahu anhümâ şöyle diyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'e bir adam geldi ve:
"es-Selâmü aleyküm" diye selâm verdi.
Hz.Peygamber de aynı şekilde:
"Ve aleykümü's-selâm" diye selâmını aldı.
Sonra adam yerine oturdu.
Resûl-i Ekrem:
"On sevap kazandı" buyurdu.
Ardından bir başka adam geldi, o da:
"es-Selâmü aleyküm ve rahmetullah" diye selâm verdi.
Peygamber Efendimiz de;
"Ve aleykümü's-selâm ve rahmetullah" diyerek selâmını aynı şekilde aldı.
O da yerine oturunca:
"Yirmi sevap kazandı" buyurdu.
Derken bir adam daha geldi ve:
"es-Selâmü aleyküm ve rahmetullahi ve berekâtüh" diye selâm verdi.
Resûl-i Ekrem onun selâmını da tıpkı verdiği şekilde:
"Ve aleykümü's-selâmü ve rahmetullahi ve berekâtüh" diye aldı.
O adam da yerine oturunca:
"Otuz sevap kazandı" buyurdu.

Ebû Dâvûd, Edeb 132; Tirmizî, İsti'zân 2

55- Her Gün Bin Sevap Kazanmak

Sa'd ibni Ebû Vakkâs radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in yanındaydık.
Bize:
"Siz her gün bin sevap kazanamaz mısınız?" diye sordu.
Yanında oturanlardan biri:
"Bir kimse her gün bin sevabı nasıl kazanır ki?" deyince,
Resûl-i Ekrem şöyle buyurdu:
"Yüz defa sübhânallah der, ona bin iyilik yazılır veya bin günahı bağışlanır."

Müslim, Zikir 37; Tirmizî, Daavât 58

56- Sahibini Şikâyet Eden Deve

Ca'fer-i Tayyâr'ın oğlu Abdullah anlatıyor:

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem bir gün beni devesine bindirdi ve bana, hiç kimseye söylemeyeceğim bir sır verdi.

Resûl-i Ekrem abdest bozacağı zaman kimseye görünmemek için ya bir kum tepeciğine veya bir hurma bahçesine gitmeyi uygun görürdü.

Yine bir gün abdest bozmak için Medineli bir Müslümanın bahçesine girdi, ve orada bir deveyle karşılaştı.

Deve Peygamber Efendimiz'i görünce inledi, gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı.

Allah'ın elçisi devenin yanına gelip de hörgücünü ve kulaklarının arkasını okşayınca sesi kesildi.

Bunun üzerine Resûl-i Ekrem:

"Bu devenin sahibi kim?

Bu deve kimin?" diye sordu.

Medineli bir genç gelerek:

"Yâ Resûlellah! Deve benim" dedi.

Resûl-i Ekrem ona şunları söyledi:

"Cenâb-ı Hakk'ın sana verdiği bu hayvana kötü davranmaktan dolayı Allah'tan korkmuyor musun?

Bu hayvan senin kendisini aç bıraktığını, ve çok yorduğunu bana şikâyet ediyor."

Müslim, Hayz 79, Fezâilü's-sahâbe 68; Ebû Dâvûd, Cihâd 44; İbni Mâce, Tahâret 23; Dârimî, Vudû' 5, 72; Ahmed b. Hanbel, Müsned, I, 204, 205

57- Cenâb-ı Hakk'ın İftihar Ettiği Kimseler

Sa'd ibni Ebû Vakkâs radıyallahu anh anlatıyor:

Muâviye ibni Ebû Süfyân radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem halka şeklinde oturan sahâbîlerin yanına geldi ve:

"Burada niçin oturuyorsunuz?" diye sordu.

"Allah Teâlâ bize İslâmiyet'i nasip ederek büyük bir lutufta bulundu, biz de bu sebeple O'nu zikretmek, ona hamdetmek için toplandık" diye cevap verdiler.

Peygamber Efendimiz:

"Allah aşkına söyleyiniz, siz buraya sadece Allah'ı zikretmek için mi toplandınız?" diye sordu.

"Evet, vallahi sadece bunun için toplandık" dediler.

Bunun üzerine Allah'ın Resûlü şöyle buyurdu:

"Ben size inanmadığım için yemin vermiş değilim.

Fakat bana Cebrâil geldi ve Allah Teâlâ'nın, meleklere sizinle iftihar ettiğini haber verdi; onun için böyle söyledim."

Müslim, Zikir 40; Tirmizî, Daavât 7; Nesâî, Kudât 37

58- Ezanı Duyuyorsa

Ebû Hüreyre radıyallahu anh anlatıyor:

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in huzuruna âmâ bir adam geldi ve:

"Ey Allah'ın elçisi! Beni mescide götürecek kimsem yok" diye söze başladı ve namazı evinde kılmasına izin vermesini istedi.

Peygamber Efendimiz ona önce izin verdi.

Âmâ dönüp giderken onu yanına çağırdı:

"Evinde, namaz için ezan okunduğunu duyuyor musun?" diye sordu.

Adam:

"Evet, duyuyorum" deyince Peygamber Efendimiz:

"O halde davete uy, cemaate gel" buyurdu.

Müslim, Mesâcid 255; Nesâî, İmâmet 50

59- Duaya Nasıl Başlamalı?

Fedâle ibni Ubeyd radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem mescitte oturuyordu.
Bir adam kapıdan içeri girdi, namaza durdu;
Namazdan sonra:
"Allahım beni bağışla, bana merhamet et!" diye dua etmeye başladı.
Resûl-i Ekrem adamı yanına çağırdı ve:
"Pek acele ettin" dedi.
Nasıl dua edeceğini ona şöyle öğretti:
"Namazını bitirip de yerine oturduğun zaman, 'Elhamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn' diye başlayıp önce Allah'a hamdet.
Ardından da 'Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ Muhammed' diyerek bana salâtü selâm getir; ondan sonra da dilediğin şekilde dua et!" Daha sonra bir başka adam gelip namaz kıldı.
Namazdan sonra Allah'a hamdetti, Resûl-i Ekrem'e salâtü selâm getirdi.
Peygamber Efendimiz ona:
"Ey namaz kılan adam!
Duaya devam et, senin duan kabul edilir; Allah'tan iste, istediğin sana verilir" buyurdu.

Tirmizî, Daavât 64; Nesâî, Sehv 48. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitir 23;

60- İsrâiloğullarının Kocakarısı

Ebû Musâ el-Eş'arî radıyallahu anh anlatıyor:

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem bir bedevîye misafir olmuş, bedevî de ona ikrâmda bulunmuştu.

Bunun üzerine Allah'ın elçisi ona:

"Sen de bize buyur!" demişti.

Bir gün bedevî, Resûl-i Ekrem'e geldi.

Resûl-i Ekrem ona:

İhtiyacın neyse söyle!" buyurunca, bedevî:

"Binmek için bir deve, bir de sütünden faydalanacağımız birkaç keçi istiyorum" dedi.

Bu basit istek üzerine Peygamber Efendimiz:

"İsrâiloğullarının kocakarısı kadar olamadınız" buyurdu.

Sahâbîler:

"Ey Allah'ın elçisi! İsrâiloğulları'nın kocakarısı da kimdir?" diye sordular.

Resûl-i Ekrem şunları söyledi:

"Hz. Mûsâ İsrâiloğulları'nı Mısır'dan çıkarıp götürdüğünde yolu kaybettiler.

Hz. Mûsâ:

"Neler oluyor?

Yolu niçin kaybettik?" diye sorunca, âlimleri:

"Meseleyi sana anlatalım" diyerek şunları söylediler:

"Hz. Yûsuf, vefat edeceği zaman bizden bir şey istemişti; Mısır'dan çıkıp gideceğimiz zaman cesedini de birlikte götürmemizi istemiş, ve bizden Allah adına söz almıştı.

O gün verdiğimiz sözü tutmadığımız için şimdi yolu kaybettik" dediler.

Hz. Mûsâ:

"Yûsuf'un kabrinin nerede olduğunu kim biliyor?" diye sordu.

"Onu sadece İsrâiloğulları'nın kocakarısı bilir" dediler.

Hz. Mûsâ o yaşlı kadını huzuruna çağırıp kendisiyle konuşmaya başladı:

“Hz. Yûsuf’un kabrini bize göster!”

“Sen benim isteğimi kabul etmeden vallahi göstermem.”

“İsteğin nedir?”

“Cennet’te seninle beraber olmak.”

Hz. Mûsâ kadının teklifini yerinde görmedi.

Fakat Allah Teâlâ, onun isteğini kabul etmesini emretti.

Bunun üzerine kocakarı onları bir su birikintisine götürdü ve:

“Bu suyu kurutunuz!” dedi; suyu kuruttular.

“Şimdi de toprağı kazıp Yûsuf’un cesedini çıkarınız” dedi.

Cesedi çıkarıp da onu yanlarında götürmeye başlayınca, gidecekleri yol aydınlanıverdi.”

Ebû Ya’lâ el-Mavsılî, Müsned, XIII, 256; İbn Hibbân, es-Sahîh, II, 500-501; Hâkim, el-Müstedrek, II, 624; Elbânî, Silsiletü’l-ehâdîsi’s-sahîha, I, 622-624, nr. 313

61- Geğirti

Abdullah ibni Ömer radıyallahu anhümâ anlatıyor:

Bir gün adamın biri Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in huzurunda geğirdi.

Resûl-i Ekrem ona şöyle dedi:

"Bırak şu geğirmeyi canım!

Dünyada karınlarını tıka basa doyuranlar, kıyamet günü uzun süre aç kalacaklardır."

Tirmizî, Kıyâmet 37; İbni Mâce, Et'ime 50; Elbânî, Silsiletü'l-ehâdîsi's-sahîha, I, 672-677, nr. 343

62- Elbisen Yeni Mi?

Abdullah ibni Ömer radıyallahu anhümâ anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem babam Hz. Ömer'in üzerinde beyaz bir elbise gördü:

"Elbisen yeni mi, yoksa yıkanmış mı?" diye sordu.

Babam da:

"Yıkanmış" dedi.

Bunun üzerine Resûl-i Ekrem:

"Yeni elbise giyesin, mutlu yaşayasın, şehit olarak ölesin!" diye dua etti.

Hatırımda kaldığına göre şunu da söyledi:

"Allah seni hem dünyada hem de âhirette bahtiyar etsin."

İbni Mâce, Libâs 3; Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 88; Elbânî, Silsiletü'l- ehâdîsi's-sahîha, I, 687-688

63- Çığır Açmak

Cerîr ibni Abdullah radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün erken bir saatte Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in huzurunda bulunuyorduk.

O sırada, neredeyse çıplak vaziyette bir topluluk çıkageldi.

Bunların çoğu, belki de hepsi Mudar kabilesindendi.

Adamlar, kaplan derisine benzeyen alaca çizgili elbise veya abalarını delmiş, başlarından geçirmiş, kılıçlarını da kuşanmışlardı.

Onları bu derece yoksulluk içinde görünce, Resûl-i Ekrem'in rengi attı.

Evine bir girdi, bir çıktı; sonra Bilâl'e ezan okumasını emretti.

Bilâl ezan okuyup kâmet getirdi; Peygamber Efendimiz de namaz kıldırdı ve ardından bir konuşma yaptı.

Önce şu âyeti okudu:

"Ey insanlar! Sizi tek bir insandan yaratan Rabbinize karşı gelmekten sakınınız.

Rabbiniz o tek insandan eşini de yarattı, ve ikisinden pek çok erkek ve kadını türetip yeryüzüne yaydı.

Adını anarak birbirinizden istekte bulunduğunuz Allah'a karşı gelmekten, ve akrabalık bağlarını kesmekten sakınınız.

Şüphesiz Allah, üzerinizde bir gözetleyicidir" (en-Nisâ 4/1).

Sonra da Haşr sûresinin sonundaki şu âyeti okudu:

"Ey iman edenler! Allah'a karşı gelmekten sakınınız, herkes yarın için ne hazırladığına bir baksın" (el-Haşr 59/18).

Resûl-i Ekrem sözüne şöyle devam etti:

"Herkes altınından, gümüşünden, elbisesinden, bir ölçek bile olsa buğdayından, hurmasından sadaka versin; hatta yarım hurma bile olsa versin."

Bunun üzerine ensârdan bir adam, kaldırmakta zorlandığı, hatta kaldıramadığı ağır bir torba getirdi.

Derken halk sökün etti ve herkes bir şey getirdi.

İki küme yiyecek ve giyecek toplandığını gördüm.

Bir de baktım Peygamber Efendimiz'in gülen yüzü altın gibi parlıyordu.

O zaman Allah'ın elçisi şöyle buyurdu:

"Dinde iyi bir çığır açan kimseye, hem bu yaptığının sevabı, hem de kendisinden sonra o çığırda yürüyenlerin sevabı verilir.

Üstelik her birinin sevabından hiçbir şey azalmaz.

Dinde kötü bir çığır açana da hem bu yaptığının günahı, hem de kendisinden sonra o çığırda yürüyenlerin günahı yazılır.

Üstelik her birinin günahından hiçbir şey azalmaz."

Müslim, Zekât 69. Ayrıca bk. Nesâî, Zekât 64

64- “Seni Nasıl Kurtardım?”

Nu’mân ibni Beşîr radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Hz. Ebû Bekir, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem’in evine gitti, huzuruna girmek için izin istedi.

O sırada kızı Âişe’nin Resûl-i Ekrem’e:

“Sen Ali’yi babamdan daha çok seviyorsun!” diye çıkıştığını duydu.

Kendisine izin verilince içeri girdi.

“Ümmü Rûmân’ın kızı!”* diye söylenerek Âişe’yi tuttu, Allah’ın elçisine saygısızlık ediyor diye tokatlamak istedi ve:

“Peygamber’e bağırdığını bir daha duymayacağım, tamam mı?” diye çıkıştı.

Resûl-i Ekrem araya girip Ebû Bekir’e engel oldu.

O da öfkeli bir şekilde çıkıp gitti.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz eşinin gönlünü almak için:

“Seni adamın elinden nasıl da kurtardım, gördün mü?” diye latife etti.

Aradan birkaç zaman geçmişti.

Yine bir gün Ebû Bekir izin alıp Resûl-i Ekrem’in huzuruna girdi.

* Ümmü Rûmân, Hz. Ebû Bekir’in hanımı, Hz. Âişe’nin de annesidir.

Onun kızıyla gülüp şakalaştığını görünce:

“Ey Allah’ın elçisi!” dedi.

“Çekiştiğiniz gün beni aranıza aldığınız gibi, barıştığınız gün de alınız!”

O zaman Resûl-i Ekrem:

“Tamam aldık, aldık” buyurdu.

Ebû Dâvûd, Edeb 84; Ahmed b. Hanbel, Müsned, IV, 271-272; Nesâî, es- Sünenü’l-kübrâ (nşr. Abdülgaffâr Süleymân el-Bündârî, Seyyid Kisrevî Hasan), Beyrut 1411/1991, V, 139, 365

65- Komşularının Ne Dediğine Bak!

Abdullah ibni Mes'ûd radıyallahu anh anlatıyor:

Bir adam Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in huzuruna gelerek:

"Ey Allah'ın elçisi! Yaptığım zaman Cennet'e gireceğim bir şey söyle bana!" dedi.

Peygamber Efendimiz ona:

"İyilik yapmaya bak!" buyurdu.

Bu defa adam:

"İyilik mi, kötülük mü yaptığımı nasıl bilebilirim?" diye sordu.

Resûl-i Ekrem ona şu cevabı verdi:

"Komşularına kulak ver; eğer onlar sana 'iyi yaptın' diyorlarsa, iyilik yaptığını öğrenmiş olursun.

Komşuların sana 'kötü yaptın' diyorlarsa, kötülük yaptığını anlamış olursun."

İbni Mâce, Zühd 25; Ahmed b. Hanbel, Müsned, I, 402; Hâkim, el-Müstedrek, I, 543; Elbânî, Silsiletü'l-ehâdîsi's-sahîha, III, 317, nr. 1327

66- Ağızsız, Dilsiz Hayvanlar

Sehl ibni Hanzaliyye el-Ensârî radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem sabahın ilk saatlerinde ihtiyacını görmek için dışarı çıktı; mescidin kapısına çökertilmiş bir deve gördü.

Peygamber Efendimiz günün son saatlerinde yine oradan geçti, deve aynı vaziyette duruyordu.

Allah'ın elçisi:

"Bu devenin sahibi nerede?" diye sordu.

Devenin sahibini aradılar, fakat bulamadılar.

Devenin aç susuz bırakılmasına öfkelendiği anlaşılan Resûl-i Ekrem şöyle buyurdu:

"Allah'tan korkunuz da, derdini anlatamayan bu hayvanlara haksızlık etmeyiniz.

Onlara güçlü, kuvvetli ve semiz oldukları zaman bininiz."

Ahmed b. Hanbel, Müsned, IV, 181

67- “Ben Cahil Bir Adamım”

Muâviye ibni Hayde radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem’in yanına gittim ve:

“Ey Allah’ın elçisi!” dedim.

“Senin yanına gelmeyeyim, senin dinine girmeyeyim diye, şu parmaklarımın sayısından daha çok yemin etmiştim.

Ben câhil adamın biriyim.

Allah’ın ve Resûlü’nün bana öğreteceklerinden başka bir şey de bilmiyorum.

Şimdi Allah rızâsı için bana söyle:

Rabbimiz seni bize ne ile gönderdi?”

“İslâmiyet’le gönderdi.”

“Bir insanın Müslüman olduğunu gösteren belirtiler nelerdir?”

“Kendimi Allah’a teslim ettim, demelisin, Allah’tan başka kendisine tapılan her şeyle ilgini kestiğini söylemelisin; namazı kılmalısın; zekâtı vermelisin; Müslümların birbirine haksızlık etmesini Allah’ın yasakladığını, Müslümanlar’ın birbirinin kardeşi ve yardımcısı olduğunu kabul etmelisin; Bir kimse şirki bırakıp İslâmiyet’e girdikten sonra, Allah’tan başkasını tanrı yerine koyanlardan ayrılıp Müslümanlar’ın arasına dönmedikçe, onun yaptığı hiçbir iyiliği Allah Teâlâ’nın kabul etmeyeceğini bilmelisin.”

“Ey Allah’ın elçisi! Eşimizin bizim üzerimizdeki hakkı nedir?”

“Yediğinden ona da yedirmelisin, giydiğinden ona da giydirmelisin, yüzüne vurmamalısın, yaptığı işin ve kendisinin çirkin olduğunu ona söylememelisin, onu yatağında yalnız bırakarak cezalandırmak gerekirse bu işi yalnız ev içinde yapmalısın.”

Nesâî, Zekât 1, 73; Ahmed b. Hanbel, Müsned, IV, 446, V, 5; Elbânî, Silsiletü’l- ehâdîsi’s-sahîha, I, 712

68- Zina Etmek İsteyen Delikanlı

Ebû Ümâme el-Bâhilî radıyallahu anh anlatıyor:

Bir delikanlı, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in huzuruna çıktı ve:

"Ey Allah'ın elçisi! Zina etmeme izin ver!" dedi.

Sahâbîler onu:

"Sus! Sus!" diye azarladılar.

Resûl-i Ekrem o delikanlıyı:

"Hele şöyle gel!" diye yanına çağırdı.

Delikanlı yanına gelip oturdu.

Peygamber Efendimiz onunla konuşmaya başladı:

"Söyle bakalım.

Bir başkasının senin annenle zina etmesine razı olur musun?"

"Canım sana fedâ olsun, hayır, olmam."

"Zaten hiç kimse annesiyle zina edilmesine razı olmaz.

Peki, kızınla zina edilmesini ister misin?"

"Uğrunda öleyim yâ Resûlellah! Hayır, istemem."

"Öyleyse hiç kimse kızıyla zina edilmesini istemez.

Bir başkasının kız kardeşinle zina etmesini ister misin?"

"Yoluna fedâ olayım, hayır, istemem."

"Hiçbir kimse kız kardeşiyle zina edilmesini istemez.

Peki, halanla zina edilmesi seni memnun eder mi?"

"Canım sana fedâ olsun, hayır, kesinlikle."

"Halasıyla zina edilmesi hiç kimseyi memnun etmez.

Peki, birinin teyzenle zina etmesine razı olur musun?"

"Uğrunda öleyim, hayır, buna da razı olmam."

"Teyzesiyle zina edilmesine kimse razı olmaz."

Bu konuşmadan sonra Resûl-i Ekrem elini delikanlının omuzuna koydu ve:

"Allahım!

Bunun günahını bağışla!

Kalbini temizle!
İffetini koru!” diye dua etti.
Artık o günden sonra bu delikanlı öyle şeylerle ilgilenmedi.

Ahmed b. Hanbel, Müsned, V, 256-257; Elbânî, Silsiletü’l-ehâdîsi’s-sahîha, I, 712-713

69- Dilin Hep Allah'ı Zikretsin!

Abdullah ibni Büsr radıyallahu anh şöyle diyor:

Bir bedevî Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in huzuruna gelerek:
"Ey Allah'ın elçisi! İslâmiyet'in emirleri çoğaldı.
Bana dört elle sarılacağım az bir şey söyle!" dedi.
Resûl-i Ekrem şöyle buyurdu:
"Dilin hep Allah'ı zikretsin!"

Tirmizî, Daavât 4; İbni Mâce, Edeb 53

70- Namazı Kısa Kıldırmalı

Ebû Mes'ûd el-Ensârî radıyallahu anh anlatıyor:

Bir adam Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'e gelerek:

"Falan kimse bize namazı çok uzun kıldırıyor; bu yüzden bazen sabah namazına gidemiyorum" dedi.

Ben Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'i hiçbir konuşmasında o günkü kadar öfkeli görmedim.

Şöyle buyurdu:

"İnsanlar!

İçinizde cemaati nefret ettirenler var!

Kim imamlık yaparsa, namazı kısa kıldırsın; * çünkü cemaatin içinde yaşlısı var, çocuğu var, iş güç sahibi olanı var."

* Resûl-i Ekrem sabah namazını uzun kıldırır, bu sırada genel- likle otuz âyetten 100 âyete kadar okur, bazen de oldukça kısa yirmi dokuz âyetten ibaret Tekvîr sûresi gibi sûrelerle yetinirdi. Diğer namazlarda ise otuz âyetten elli âyete kadar okuduğu olurdu. Öğle namazında kimi zaman on dokuz âyet olan A'lâ, yirmi bir âyet olan Leyl sûrelerini okur, yatsı namazında sekiz âyetlik Tîn sûresiyle yetinirdi (Buhârî, Ezân 104, Cum'a 10, Sücûdü'l-

Kur'ân 2, Megâzî 12, 84, Tefsîr 52/1, Tevhîd 52; Müslim, Salât 156-157, 164, 168, 170-172).

Buhârî, İlim, 28, Ezân 61-63, Edeb 75, Ahkâm 13; Müslim, Salât 182-185; İbni Mâce, İkâme 48

71- Dil Belâsı

Ubâde ibni Sâmit radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem devesinin üzerinde, arkadaşları da onun önünde gidiyorlardı.*

Muâz ibni Cebel:

"Ey Allah'ın elçisi! Seni rahatsız etmeyeceksem, yanına yaklaşmama izin verir misin?" diye sordu.

Peygamber Efendimiz:

"Yaklaş!" buyurdu.

Muâz ona yaklaştı, yanyana ilerlemeye başladılar.

Muâz:

"Canım sana fedâ olsun, Yâ Resûlellah! Cenâb-ı Mevlâ'dan niyâzım, bizim emanetimizi senden önce almasıdır.

Allah göstermesin, eğer sen bizden önce vefat edersen, senden sonra hangi ibadetleri yapalım?" diye sordu.

Resûl-i Ekrem bu soruya cevap vermedi.*

Câbir ibni Abdullah şöyle diyor:

"Sahâbîler, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem ile bir yere giderken onun önünde yürür, arka tarafını meleklere bırakır- lardı" (Ahmed b. Hanbel, Müsned, III, 302).

Bunun üzerine Muâz:

"Allah yolunda cihâd mı edelim?" diye sordu.

Peygamber Efendimiz şöyle buyurdu:

"Allah yolunda cihad güzel şeydir; ama insanlar için bundan daha hayırlısı vardır." "Yani Oruç tutmak, zekât vermek mi?" "Oruç tutmak, zekât vermek de güzeldir." O zaman Muâz insanoğlunun yaptığı her iyiliği sayıp döktü.

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem her defa- sında:

"İnsanlar için bundan daha hayırlısı vardır" diyordu.

Muâz:

“Anam, babam sana kurban olsun, insanlar için bunlardan daha hayırlı olan nedir?” diye sordu.

Peygamber Efendimiz ağzını gösterdi ve:

“Hayır konuşmayacaksa susmak” buyurdu.

Muâz:

“Konuştuklarımızdan dolayı hesaba mı çekileceğiz?” diye sordu.

Hadisin râvisi Ubâde ibni Sâmit diyor ki: Bunun üzerine Resûl-i Ekrem Muâz’ın bacağına vurdu ve ona şunları söyledi: 120

“Allah hayrını versin, Muâz! İnsanları yüzükoyun Cehennem’e düşüren şey, dillerinin söylediğinden başka nedir ki?” Kim Allah’a ve âhiret gününe inanıyorsa, ya faydalı söz söylesin veya sussun, zararlı söz söylemesin! Sizler hayırlı söz söyleyerek kazançlı çıkınız; zararlı söz söylemeyerek esenliğe kavuşunuz.”

Hâkim, el-Müstedrek, IV, 286-287; Elbânî, Silsiletü’l-ehâdîsi’s-sahîha, I, 772- 773.

72- Özlü Bir Dua

Ebû Ümâme radıyallahu anh şöyle diyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem birçok dua okudu, fakat biz okuduğu dualardan hiçbirini ezberleyemedik.

Bunun üzerine:

"Ey Allah'ın elçisi!" dedik.

"Pek çok dua okudun, ama biz onları ezberleyemedik." O zaman Resûl-i Ekrem şöyle buyurdu:

"Size o duaların hepsini içine alan bir dua öğreteyim mi?

Şöyle deyiniz:

Allahım! Peygamber'in Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'in senden dilediği hayırları biz de dileriz.

Peygamber'in Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'in sana sığındığı şerlerden biz de sana sığınırız.

Yardım ancak senden beklenir.

İnsanı dünya ve âhirette muradına ulaştıracak sensin.

Buhârî, İlim, 28, Ezân 61-63, Edeb 75, Ahkâm 13; Müslim, Salât 182-185; İbni Mâce, İkâme 48

Günahtan kaçacak güç, ibadet edecek kuvvet ancak Allah'ın yardımıyla kazanılabilir."

Tirmizî, Daavât 89

73- Bir Demet Öğüt

Câbir ibni Süleym radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün bir adam gördüm; halk ona danışıyor ve ne derse yapıyordu.

"Kim bu adam?" diye sordum.

"Allah'ın elçisidir" dediler.

Yanına varıp:

"Sana selâm olsun (aleyke's-selâm) ey Allah'ın elçisi" diye onu selamladım.

Ve bu sözü iki defa tekrarladım.

Bana:

"Öyle selâm verme; çünkü ölülere böyle selâm verilir; Selâm sana olsun (es-Selâmü aleyke) diye selâm ver" buyurdu.

"Sen Allah'ın elçisi misin?"

"Evet."

"İnsanları neye dâvet ediyorsun?"

"Tek olan Allah'a inanmaya davet ediyorum.

O Allah, başına bir sıkıntı gelip de kendisine dua ettiğinde sıkıntını giderir; kıtlık zamanı kendisine yalvardığında ekinlerini bitirir; çölde deveni kaybedip de kendisine el açtığında deveni sana geri getirir."

"Ey Allah'ın elçisi!" dedim "Biz çölde yaşayan kimseleriz.

Allah Teâlâ'nın sevap vereceği şeyleri bize öğret!" Peygamber Efendimiz:

"Hiçbir kimseye, hiçbir şeye sövme!" buyurdu.

Ben de o günden sonra hür veya köle hiçbir kimseye, deve veya davar hiçbir hayvana sövmedim.

Sonra Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem sözüne şöyle devam etti:

"Allah'a karşı gelmekten sakın.

Senden su isteyenin kabına, kendi kovandan su doldurmaya varıncaya kadar hiçbir iyiliği küçük görme.

Müslüman kardeşinle konuşurken güler yüzlü ol; çünkü güler yüzlü olmak da bir iyiliktir.

Sakın ha kibirlenme!

Çünkü Allah kendini beğenenleri sevmez.

Eğer bir kimse sana hakaret etse, sende bulunduğunu bildiği bir kusurla seni kınasa bile, sen onda olduğunu bildiğin bir kusurla onu kınama!

Bu tutum sana sevap, ona günah kazandırır.

Ebû Dâvûd, Libâs 24; Ahmed b. Hanbel, Müsned, IV, 65, V, 63-64, 377; Elbânî, Silsiletü'l-ehâdîsi's-sahîha, I, 781-782, nr. 420

74- Cebrâil Niye Gelmedi?

Mü'minlerin annesi Meymûne radıyallahu anhâ anlatıyor:

Bir sabah Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'i pek kederli gördüm.

"Ey Allah'ın elçisi! Seni hiç bu halde görmemiştim; bir şey mi oldu?" dedim.

"Cebrâil aleyhisselâm dün gece bana geleceğini söylemişti, ama gelmedi.

Şimdiye kadar sözünde durmadığı hiç olmamıştı" buyurdu.

O gün Allah'ın elçisi hep böyle üzüntülü durdu.

Sonra divanın altına bir köpek yavrusu girdiğini hatırladı.

Onun oradan çıkarılmasını emretti.

Köpek yavrusu çıkarılınca, divanın altına su döküp temizledi.

Akşam Cebrâil aleyhisselâm gelince, Resûl-i Ekrem ona:

"Dün gece bana geleceğini va'detmiştin" deyince, Cebrâil şu cevabı verdi:

"Evet söylemiştim, ama biz melekler, içinde köpek ve resim bulunan eve girmeyiz."

Müslim, Libâs 82 ve 81; Ebû Dâvûd, Libâs 45; Nesâî, Sayd 11

75- Çocuklar Arasında Eşitlik

Nu'man ibni Beşîr radıyallahu anhümâ anlatıyor:

Annem babamdan, bana bir şeyler bağışlamasını istemişti.

Babam annemin bu isteğini bir yıl geciktirdi; sonra konuyu hatırladı ve bana malından bağışta bulundu.

Annem:

"Yaptığın bu bağışı Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'e anlatıp onu bu işe şâhit tutmadıkça kabul etmem" dedi.

Babam elimden tutup beni Resûl-i Ekrem'in huzuruna götürdü; ben o zamanlar daha çocuktum.

Peygamber Efendimiz'le şöyle konuştular:

"Ey Allah'ın elçisi! Karım Amre, oğluna bir köle bağışladığıma seni şahit tutmamı istedi."

"Beşîr!

Senin bundan başka çocuğun var mı?"

"Var."

"Onlara da buna yaptığın gibi bağışta bulundun mu?"

"Hayır, bulunmadım."

"Öyleyse o bağıştan geri dön, beni de bu işe şahit tutma; çünkü ben haksızlığa şahitlik edemem.

Allah'tan korkunuz, ve çocuklarınız arasında adaletli davranınız."

Buhârî, Hibe 12, 13, Şehâdât 9; Müslim, Hibât 9-19; Ebû Dâvûd, Büyû 83; Nesâî, Nuhl 1; İbni Mâce, Hibât 1

76- Bir Gecede Kur’an’ın Üçte Biri Okunur Mu?

Ebû Saîd el-Hudrî radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem sahâbîlere:
“Bir gecede Kur’an’ın üçte birini okumak elinizden gelmez mi?” diye sordu.
Bu teklif onlara pek zor geldi ve:
“Ey Allah’ın elçisi! Buna hangimizin gücü yeter ki!” dediler.
O zaman Efendimiz şöyle buyurdu:
“Kul hüvellahü ahad sûresi Kur’an’ın üçte biridir.”

Buhârî, Fezâilü’l-Kur’ân 13; Müslim, Müsâfirîn 259; Tirmizî, Fezâilü’l-Kur’ân 11

77- Kıyas İsteyen Sâhabî

Ensârdan nüktedanlığı ile bilinen Üseyd ibni Hudayr radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün bir toplulukta konuşuyordum.

Bir şaka yapıp milleti güldürdüm.

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem de, şaka olsun diye elindeki çöpü böğrüme dürttü.

Ona:

"Canımı yaktın, kısas isterim" dedim.

Allah'ın elçisi:

"Haydi öyleyse hakkını al!" buyurunca ben:

"İyi ama senin üstünde gömlek var, benim üstümde bir şey yoktu" dedim.

Peygamber Efendimiz gömleğini sıyırınca, onu hemen kucaklayıp böğrünü öpmeye başladım.

"Ey Allah'ın elçisi!" dedim.

"İşte benim istediğim bu idi."

Ebû Dâvûd, Edeb 148, 149; Taberânî, el-Mu'cemü'l-kebîr, I, 205-206; Hâkim, el-Müstedrek, III, 327

78- Hadi Ver Elbisesini!

Abbâd ibni Şürahbîl radıyallahu anh anlatıyor:

Bir yıl kıtlık olmuştu.

Amcalarımla birlikte Medine'ye gittim.

Medine'deki bahçelerden birine girip bir miktar ekin başağı topladım; sonra başakları elimle ovup tanelerini çıkardım.

Bir kısmını yedim, geri kalanı elbiseme doldurdum.

Derken bahçe sahibi geliverdi; elbisemi aldı, beni de dövdü.

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'e başvurup adamı şikâyet ettim.

Resûl-i Ekrem hemen ona haber salıp getirtti ve:

"Bunu niye dövdün?" diye sordu.

Bahçe sahibi:

"Ey Allah'ın elçisi! Çünkü o bahçeme girdi, ekin başaklarını toplayıp tanelerini çıkarttı" dedi.

Peygamber Efendimiz adama şunları söyledi:

"Bak, ne yapması gerektiğini bilmeyen bu adama doğruyu öğretmeliydin, öğretmedin; karnı açtı, doyurman gerekirdi, doyurmadın.

Haydi ver ona elbisesini!"

Adam elbisemi verdiği gibi, bana bir ölçek de buğday verdi.

Ebû Dâvûd, Cihâd 85; Nesâî, Kudât 21; İbni Mâce, Ticârât 67

79- Boşa Giden Sevaplar

Resûl-i Ekrem'in âzat ettiği kölesi Sevbân ibni Bücdüd radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem sohbet ederken:

"Kıyamet gününde ümmetimden, Tihâme dağları gibi muazzam sevaplarla gelecek kimseleri biliyorum.

Fakat Allah Teâlâ o dağlar kadar sevabı toz gibi savurup boşa çıkaracaktır" buyurdu.

Bunun üzerine Sevbân:

"Ey Allah'ın elçisi!" dedi.

"O kimseleri bize iyice tanıt da, bilmeden onlar gibi olmayalım." Peygamber Efendimiz şöyle buyurdu:

"Onlar sizin kardeşlerinizdir; sizin cinsinizdendir.

Geceleri sizin gibi kalkıp ibadet ederler.

Fakat onlar kimsenin görmediği yerde Allah'ın haram kıldığı şeyleri yaparlar."

İbni Mâce, Zühd 29 ; Elbânî, Silsiletü'l-ehâdîsi's-sahîha, II, 32, nr. 505

80- Lânet Geri Döner

Abdullah ibni Abbas radıyallahu anhümâ anlatıyor:

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in yanında bulunan bir adam, elbisesini rüzgâr savurunca:

"Allah lânet etsin!" dedi.

Resûl-i Ekrem ona şunları söyledi:

"Rüzgâra lânet etme!

Onun görevi esip savurmaktır.

Şunu iyi bil;

Bir kimse hak etmediği halde bir şeye lânet ederse, lânet kendisine geri döner."

Ebû Dâvûd, Edeb 45; Tirmizî, Birr 48; Elbânî, Silsiletü'l-ehâdîsi's-sahîha, II, 62, nr. 528

81- Kadınların Bîatı

Rukayka kızı Ümeyme radıyallahu anhâ anlatıyor:

Medineli bir grup kadınla birlikte İslâmiyet'i kabul ettiğimize dair bîat* etmek üzere Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in huzuruna çıktık ve:

* Bîat; Peygamber'e, buyruklarına itaat edeceğine; devlet başkanına ise, yönetimini tanıyacağına söz vermektir.

"Ey Allah'ın elçisi! Sana söz veriyoruz:

Allah'tan başka hiçbir şeyi tanrı yerine koymayacağız, hırsızlık yapmayacağız, zina etmeyeceğiz, çocuklarımızı öldürmeyeceğiz, hiç yoktan yalan uydurup iftira etmeyeceğiz, ve bildireceğin hiçbir gerçeğe karşı çıkmayacağız" dedik.

Peygamber Efendimiz:

"Gücünüzün yettiği, ve elinizden geldiği kadarıyla" buyurunca:

"Allah ve Resûlü bize bizden daha merhametli.

Ey Allah'ın elçisi! Elini uzat da sana bîat edelim" dedik.

Bunun üzerine Resûl-i Ekrem şöyle buyurdu:

"Ben kadınlarla tokalaşmam; bir kadına söylediğim söz, yüz kadına söylediğim söz gibidir."

Mâlik, Muvatta' Bey'at 2; Tirmizî, Siyer 37; Nesâî, Bey'at 17; İbni Mâce, Cihâd 43

82- İyi İle Kötünün Ölçüsü

Ebû Ümâme Suday ibni Aclân radıyallahu anh anlatıyor:

Bir adam Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'e:
"Ey Allah'ın elçisi! İmân nedir?" diye sordu.
Peygamber Efendimiz ona:
"Yaptığın iyilik seni sevindirir, işlediğin kötülük de seni üzerse, sen mü'minsin" buyurdu.
Bu defa adam:
"Ey Allah'ın elçisi! Günah nedir?" diye sordu.
Resûl-i Ekrem ona şunu söyledi:
"Bir şey kalbini tırmalarsa, onu yapma!"

Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 252, 255; Hâkim, el-Müstedrek, I, 58-59, II, 16; Elbânî, Silsiletü'l-ehâdîsi's-sahîha, II, 91, nr. 550

83- Sevap Kazanmanın Yolları

Abdullah ibni Abbas radıyallahu anhümâ anlatıyor:

Ebû Zer radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem:

"Güneşin doğduğu her gün herkesin sadaka vermesi gerekir" buyurmuştu.

"Ey Allah'ın elçisi!" dedim.

"Bizim malımız yok ki, sadakayı nasıl verelim?" Peygamber Efendimiz şöyle buyurdu:

"Şu saydıklarımın her biri bir sadakadır:
'Allahü ekber' diye tekbir getirmek,
'Sübhânallah' demek,
'Elhamdü lillah' demek,
'Lâilâhe illallah' demek,
'Estağfirullah' demek,
iyiliğe teşvik edip kötülüğü engellemek,
insanların gelip geçtiği yoldan dikeni,
kemiği, taşı kaldırıp atmak,
gözleri görmeyeni gideceği yere götürmek,
sağır ve dilsize, bir şeyi anlayıncaya kadar anlatmaya çalışmak,
bildiğin bir yeri senden sorup öğrenmek isteyene yol göstermek,
sıkıntıda olup senden yardım isteyenin yardımına koşmak,
güçsüz birine var gücünle yardım etmek...
İşte bütün bunlar kendin için verdiğin birer sadaka yerine geçer.
Hatta eşinle cinsel ilişkide bulunman bile sadakadır."

"Cinsel isteğimi tatmin etmek benim için nasıl sevap olabilir?" diye sordum.

Bunun üzerine bana:

"Bir çocuğun doğsa, büyüyüp aklı başında biri olsa, onun sana faydalı olmasını beklerken ölüverse, Allah'tan bunun sevabını bekler miydin, beklemez miydin?" diye sordu.

“Elbette beklerdim” dedim.

“Peki o çocuğu sen mi yarattın?”

“Hayır, kesinlikle, onu elbette Allah yarattı?”

“O çocuğu doğru yola sen mi ilettin?”

“Elbette hayır, onu doğru yola Allah iletti.”

“Onun rızkını sen mi veriyordun?”

“Hayır, elbette Allah veriyordu.”

“İşte durum böyle.

Sen cinsel isteğini helâl yoldan tatmin et; onu haramdan uzak tut.

Doğacak çocuğu Allah Teâlâ dilerse yaşatır, dilerse öldürür; bu da senin için sevap olur.”

Ahmed b. Hanbel, Müsned, V, 168-169; Elbânî, Silsiletü’l-ehâdîsi’s-sahîha, II, 117-119

84- Ne Kadar Salavât-ı Şerif Getirmeli?

Übey ibni Kâ'b radıyallahu anh şöyle diyor:

Bir defasında gecenin üçte biri geçince, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem uyanıp kalktı ve şöyle buyurdu:

"İnsanlar!
Allah'ı zikrediniz!
Yeri yerinden oynatan birinci sûr üflenecek.
Ardından ikinci sûr üflenecek.
Ölüm bütün şiddetiyle gelip çatacak.

Evet, ölüm bütün şiddetiyle gelip çatacak." Übey şöyle diyor:

Resûl-i Ekrem'e:

"Yâ Resûlallah!" dedim.

"Ben sana çok salavât-i şerîfe getiriyorum.

Acaba ne kadar salavât-i şerîfe getirmem gerekir?"

"Dilediğin kadar."

"Dualarımın dörtte birini salavât-i şerîfeye ayırsam uygun olur mu?"

"Dilediğin kadarını ayır.
Ama daha fazla zaman ayırırsan senin için iyi olur."

"Öyleyse duamın yarısını salavât-i şerîfeye ayırayım."

"Dilediğin kadar yap.
Ama daha çok yaparsan senin için hayırlı olur."

"Şu halde üçte ikisi yeter mi?"

"İstediğin kadar.
Ama artırırsan senin için hayırlı olur."

"Öyleyse duaya ayırdığım zamanın tamamında sana salavât-ı şerîfe getirsem nasıl olur?"

"O takdirde Allah bütün sıkıntılarını giderir ve günahlarını bağışlar."

Tirmizî, Kıyâmet 23; Abd b. Humeyd, Müsned, I, 89

85- Hz. Âişe Yahudilere Niçin Kızdı?

Âişe radıyallahu anhâ anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in yanındaydım.

Bir yahudi, huzuruna girmek için izin istedi, o da verdi.

Yahudi içeri girince:

"es-Sâmü aleyke yâ Muhammed" dedi.*

Resûl-i Ekrem de:

"Ve aleyke" diye karşılık verdi.**

Ben, yaptığı bu terbiyesizlik dolayısıyla yahudiye cevap vermek istedim, fakat Resûl-i Ekrem'in bundan hoşlanmayacağını bildiğim için sustum.

Derken bir yahudi daha geldi, o da:

"es-Sâmü aleyke" dedi.

Resûl-i Ekrem ona da:

"Ve aleyke" diye karşılık verdi.

Ben yine yahudiye cevap vermek istedim, fakat Resûl-i Ekrem'in memnun kalmayacağını düşünüp vazgeçtim.

* Yahudi, Resûl-i Ekrem'e "es-Selâmü aleyke" diye selâm veriyormuş gibi yaptı; lafı biraz da gürültüye getirerek "Allah canını alsın" anlamında "es-Sâmü aleyke" dedi.

** Resûl-i Ekrem de ona "Senin üzerine olsun" anlamında "Ve aleyke" diye cevap verdi.

Daha sonra üçüncü bir yahudi geldi, o da:

"es-Sâmü aleyke" deyince, artık dayanamadım ve:

"Allah senin canını alsın, Allah'ın gazabı, lâneti senin üzerine olsun, maymunların, domuzların kardeşleri! Allah'ın elçisini Allah'ın selâmlamadığı bir şekilde mi selâmlıyorsunuz?" diye çıkıştım.

Resûl-i Ekrem bana şunları söyledi:

"Âişe! Allah çirkin davranışı, kötü sözü sevmez; onlar bir laf attılar, biz de kendilerine iade ettik.

Onların lafı bize zarar vermez.

Yahudiler kıskanç bir millettir.

Onlar Allah'ın bize lutfettiği güzellikleri kıyamete kadar kıskanacaklardır.

En çok da kendilerine nasip olmayıp bize bağışlanan Cuma gününü, Allah'ın bize verip onlara vermediği kıblemizi, bizim selâmlaşmamızı, ve imamın arkasında, Fâtiha sûresinden sonra 'Âmîn' dememizi kıskanırlar."

Ahmed b. Hanbel, Müsned, VI, 134-135; İbn Huzeyme, es-Sahîh, I, 288, III, 38- 39; Elbânî, Silsiletü'l-ehâdîsi's-sahîha, II, 306-307

86- Ebû Râfi' Nasıl Müslüman Oldu?

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in âzad ettiği kölesi Ebû Râfi' Eslem anlatıyor:

Mekkeliler beni Resûl-i Ekrem'e elçi göndermişlerdi.

Peygamber Efendimiz'i görünce, gönlümde Müslüman olma arzusu uyandı.

"Ey Allah'ın elçisi!" dedim.

"Vallahi ben Kureyşliler'in yanına asla dönmeyeceğim." Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

"Ben yaptığım sözleşmeye aykırı davranmam; elçileri de alıkoymam.

Şimdi sen geri dön; eğer şu anda hissettiğin duyguları orada yine duyacak olursan, buraya dön gel!"

Bunun üzerine Mekke'ye gittim.

Sonra Peygamber Efendimiz'in yanına dönüp Müslüman oldum.

Ebû Dâvûd, Cihâd 151; Ahmed b. Hanbel, Müsned, VI, 8; Elbânî, Silsiletü'l- ehâdîsi's-sahîha, II, 315-316, nr.702

87- Gözün Aydın!

Ebû Hüreyre radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem ateşli bir hastalığa yakalanan sahâbîsini ziyaret etti.

Yanında ben de vardım.

Hastaya şunları söyledi:

"Gözün aydın!

Allah Teâlâ şöyle buyuruyor:

'Hastalık benim ateşimdir; mü'min kulumu * âhirette, payına düşecek Cehennem ateşine karşılık olmak üzere, dünyada onunla rahatsız ederim'."

* *Sünen-i İbni Mâce* ile *Müsned*'de "mü'min kulumu", *Sünen-i*
Tirmizî'de ise "günahkâr kulumu" şeklinde geçmektedir.

Tirmizî, Tıb 35; İbni Mâce, Tıb 18; Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 440; Elbânî, Silsiletü'l-ehâdîsi's-sahîha, II, 98, nr. 557

88- Ona Ne Verecektin?

Abdullah ibni Âmir radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem bize gelmişti.
O zamanlar henüz çocuktum.
Oynamak için sokağa çıkmıştım.
Annem:
"Abdullah! Buraya gel! Bak sana ne vereceğim!" diye beni çağırdı.
Peygamber Efendimiz anneme:
"Ona ne verecektin?" diye sordu.
Annem de:
"Bir hurma verecektim" dedi.
Bunun üzerine Resûl-i Ekrem anneme şunu söyledi:
"Eğer çocuğa bir şey vermeseydin, senin hakkında 'bir yalan söyledi' diye yazılacaktı."

Ebû Dâvûd, Edeb 80; Ahmed b. Hanbel, Müsned, III, 447; Elbânî, Silsiletü'l- ehâdîsi's-sahîha, II, 73, nr. 748

89- İki Soru, İki Cevap

Abdullah ibni Ömer radıyallahu anhümâ anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in yanındaydım.
Ensârdan bir adam onun yanına gelip selâm verdi, sonra da:
"Ey Allah'ın elçisi! Hangi mü'min daha faziletlidir?" diye sordu.
Resûl-i Ekrem ona:
"Ahlâkı iyi olan" diye cevap verdi.
"Hangi mü'min daha zekidir?" diye sorunca da:
"Ölümü en çok hatırlayan, ve ölüm sonrası için en iyi şekilde hazırlananlar; işte bunlar en zeki mü'minlerdir" buyurdu.

İbni Mâce, Zühd 31; Elbânî, Silsiletü'l-ehâdîsi's-sahîha, III, 372-373, nr. 1384

90- Salâtü Selâm Getirenlerin Kazancı

Ebû Talha el-Ensârî radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem yanımıza geldi.
Sevinçli olduğu mübarek yüzünden okunuyordu.
Sahâbîler:
"Ey Allah'ın elçisi! Sevinçli olduğunuzu yüzünüzden anlıyoruz" dediler.
Bunun üzerine Peygamber Efendimiz:
"Evet, sevinçliyim" buyurdu, ve sevincinin sebebini şöyle açıkladı:
"Bana bir melek geldi ve:
'Muhammed!
Aziz ve Celîl olan Rabbin sana şöyle diyor:
'Ümmetinden sana kim salavât getirirse, ona on salavât sevabı vereceğim.
Ümmetinden sana kim selâm ederse, ona da on selâm sevabı vereceğim';
Bu seni memnun etmez mi?' diye sordu.
Ben de:
'Elbette memnun eder' dedim.
İşte buna seviniyorum."

Nesâî, Sehv 47, 55; Dârimî, Rikak 58; Ahmed b. Hanbel, Müsned, IV, 30; Elbânî, Silsiletü'l-ehâdîsi's-sahîha, II, 481-482, nr. 829

91- Kalbi Yumuşatmanın Yolu

Ebû Hüreyre radıyallahu anh anlatıyor:

Bir adam, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in huzuruna gelerek kalbinin katılığından şikâyet etti.

Peygamber Efendimiz ona şunu söyledi:

"Kalbinin yumuşamasını istiyorsan, fakiri doyur, yetimin başını okşa!"

Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 263, 387

92- Hayber Seyahatinde Olanlar

İrbâz ibni Sâriye radıyallahu anh anlatıyor:

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem ile birlikte Hayber'e gitmiştik.*
Yanında ashâbından bazı kimseler de vardı.
Hayber'in yöneticisi dikkafalı, inatçı bir adamdı.
Peygamber Efendimiz'e dönerek:
"Muhammed!" dedi.
"Eşeklerimizi kesecek, meyvelerimizi yiyecek, kadınlarımızı dövecek misiniz?" Resûl-i Ekrem bu söze kızdı.
Abdurrahman ibni Avf'a şunları söyledi:
"İbni Avf! Atına bin ve herkese, Cennet'e sadece mü'minlerin gireceğini ilân et! Ve herkesin namaz kılmak üzere toplanmasını söyle!"
Müslümanlar toplandılar.
Peygamber Efendimiz onlara namaz kıldırdıktan sonra ayağa kalktı ve şöyle hitap etti:

* Olay, Hayber'in fethinden, ve orada yaşayan yahudilerin başına bir yahudi yönetici bırakıldıktan sonraki bir tarihte meydana gelmiştir.

"Sizden biri, koltuğuna güzelce kurulup Allah'ın, şu Kur'an'da geçen yasaklardan başka bir şeyi yasaklamadığını mı sanıyor?
Bakınız! Vallahi ben de bazı şeyleri emrettim, bazı öğütler verdim, ve bazı şeyleri yasakladım.
Benim emredip yasakladığım şeylerin sayısı, Kur'an'daki emir ve yasaklar kadar vardır; belki ondan daha fazladır.
Ehl-i kitâb vergilerini ödediği sürece, kendilerinden izin almadan evlerine girmenize, kadınlarına hakaret etmenize, meyvelerini yemenize Allah Teâlâ izin vermemiştir."

Ebû Dâvûd, Harâc 31, 33; Taberânî, el-Evsat, VII, 184; Elbânî, Silsiletü'l- ehâdîsi's-sahîha, II, 541-542, nr. 882

93- Ukbe'ye Verdiği Öğütler

Ukbe ibni Âmir radıyallahu anh şöyle diyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem ile karşılaştım.
Söze önce ben başlayıp selâm verdim, ve hemen elini tutarak:
"Ey Allah'ın elçisi!" dedim.
"Mü'min için kurtuluş yolu nedir?" Bana şunları söyledi:
"Ukbe!
Diline sahip ol!
Evinde rahat etmeye bak!
Yaptıklarına pişman olup günahlarına ağla!"
Bir başka gün Allah'ın elçisi benimle karşılaştı; bu defa söze o başlayıp selâm verdi, ve hemen elimi tutarak:
"Ukbe bin Âmir!" dedi.
"Sana Tevrat'ta, Zebûr'da, İncil'de, Kur'an'da bir benzeri indirilmeyen sûreleri öğreteyim mi?"
"Sana kurban olayım, öğret!" dedim.
Bunun üzerine bana:
Kul hüvallahü ahad, Kul eûzü birabbil felak ve
Kul eûzü birabbin nâs sûrelerini öğretti ve ardından şöyle buyurdu:
"Ukbe!
Bunları unutma!
Bu sûreleri her gece mutlaka oku!"
"Onları unutma" buyurduğundan beri bu sûreleri unutmadım, ve onları her gece mutlaka okudum.
Bir zaman sonra yine Peygamber Efendimiz ile karşılaştım.
Söze önce ben başlayıp selâm verdim, ve hemen elini tutarak:
"Ey Allah'ın elçisi!" dedim.
"Bana en faziletli amelleri söyle!"
"Ukbe!" buyurdu:
"Seninle ilgisini kesenle sen ilgini kesme!
Sana vermeyene sen vermeye devam et!

Sana haksızlık edeni de bağışla!”

Tirmizî, Zühd 60; Ahmed b. Hanbel, Müsned, IV, 148, 158, V, 259; Elbânî, Silsiletü’l-ehâdîsi’s-sahîha, II, 551-552

94- Bunları Kim Uygulamak İster?

Ebû Hüreyre radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem:

"Şu söyleyeceğim sözleri benden kim öğrenip uygulamak ister, veya onları uygulayacak kimseye öğretmek ister?" diye sordu.

"Ben isterim, Ey Allah'ın elçisi!" diye atıldım.

Elimi tuttu ve bana şu beş şeyi bir bir saydı:

"Haramlardan uzak dur, böylece insanların en fazla ibadet edeni sen olursun.

Allah'ın sana verdiğine razı ol, işte o zaman insanların en zengini sen olursun.

Komşuna iyilik et, o zaman iyi mü'min olursun.

Kendin için istediğini başkaları için de iste, böylece iyi Müslüman olursun.

Çok gülme! Çünkü çok gülmek kalbi öldürür."

Tirmizî, Zühd 2; Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 310; Elbânî, Silsiletü'l- ehâdîsi's-sahîha, II, 600-603. Ayrıca bk. İbni Mâce, Zühd 24

95- Cennete ve Cehenneme Götüren Şeyler

Ebû Hüreyre radıyallahu anh şöyle diyor:

Bir gün Müslümanlardan biri Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'e: "İnsanları Cennet'e en fazla götürecek şey nedir?" diye sordu.
Allah'ın elçisi:
"Allah'a karşı gelmekten sakınmak ve güzel ahlâk sahibi olmaktır" buyurdu.
İnsanları Cehennem'e en fazla götürecek şey nedir?
diye sorunca da:
"Ağız ve cinsel organdır" buyurdu.

Tirmizî, Birr 62; İbni Mâce, Zühd 29; Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 291, 392

96- Kul Peygamber

Ebû Hüreyre radıyallahu anh şöyle diyor:

Bir gün Cebrâil aleyhisselâm Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in yanında otururken başını kaldırıp gökyüzüne bakmış.

O sırada bir melek yeryüzüne iniyormuş.

Cebrâil aleyhisselâm:

"Bu melek, yaratıldığı günden beri yeryüzüne ilk defa şu an iniyor" demiş.

Melek yere inince Resûl-i Ekrem'in yanına gelerek:

"Muhammed!" demiş.

"Beni sana Rabbin gönderdi.

"Hükümdar peygamber mi, yoksa kul peygamber mi olmak istediğini soruyor."

Cebrâil aleyhisselâm araya girerek:

"Muhammed! Rabbine karşı mütevazı ol!" deyince, Peygamber Efendimiz:

"Hükümdar peygamber değil, kul peygamber olmak isterim" buyurmuş.

Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 231; Elbânî, Silsiletü'l-ehâdîsi's-sahîha, III, 3-4, nr. 1002

97- Allah'ın ve Halkın Sevgilisi Olmak

Sehl ibni Sa'd radıyallahu anh anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in yanına bir adam geldi ve:

"Ey Allah'ın elçisi!" dedi.

"Bana bir iş söyle; onu yapınca beni hem Allah hem de insanlar sevsin." Resûl-i Ekrem ona şunu söyledi:

"Dünyaya değer verme, Allah seni sevsin.
Kimseden menfaat bekleme, halk seni sevsin."

İbni Mâce, Zühd 1; Elbânî, Silsiletü'l-ehâdîsi's-sahîha, II, 624-628

98- Dinin Belli Başlı Esasları

Amr ibni Abese radıyallahu anh anlatıyor:*

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem Mekke'de, Ukâz mevkiindeyken yanına gittim ve ona:

"Ey Allah'ın elçisi! Getirdiğin dine kim inandı?" diye sordum.

"Biri hür, diğeri köle iki kişi inandı" dedi.

O vakitler yanında Hz. Ebû Bekir ile Bilâl-i Habeşî vardı.

"Müslümanlık nedir?" diye sordum

"Tatlı dille konuşmak, ve yemek yedirmektir" buyurdu.

"İman nedir?"

"Sabredip dayanmak, cömert ve anlayışlı olmaktır."

"Hangi Müslüman daha üstündür?"

"Dilinden ve elinden Müslümanlar'ın zarar görmediği kimse." *

Amr ibni Abese, Câhiliye devrinde putlara tapmaz, puta tapmaktan hoşlanmazdı.

Mekke'de bir Peygamber çıktığını duyunca oraya gitti.

İslâmiyet'i gizlice yayan Resûl-i Ekrem ile görüştü, Müslüman oldu ve onun yanında kalmak istedi.

Fakat Efendimiz ona Mekkeliler'in yapacağı kötülükleri hatırlatarak kabilesine dönmesini, İslâmiyet'i açıkça yaydığını duyunca çıkıp gelmesini söyledi.

O da Hicretten sonra Medine'ye gitti (Müslim, Müsâfirîn 294).

"Hangi mü'min daha üstündür."

"Ahlâkı güzel olan."

"Hangi namaz daha üstündür?"

"Ayakta uzun süre durarak kılınan namaz."

"Hangi hicret** daha faziletlidir?"

"Rabbinin yapılmasını uygun görmediği şeyi terk etmek."

"Hangi cihad daha değerlidir?"

"Savaşçının atının öldürüldüğü, kanının döküldüğü cihad."

"Hangi saatler daha değerlidir?"

“Gecenin son kısmı.

Tanyeri ağarana kadar sabah namazının farzına melekler de katılır.

Tanyeri ağarınca, sabah namazının farzından önce, sabah namazının iki rekât sünnetinden başka namaz kılınmaz.

Sabah namazını kıldıktan sonra, güneş doğuncaya kadar başka bir namaz kılma.

Çünkü güneş, şeytanın tepesinden doğar; kâfirler de o vakit güneşe taparlar.

Onun için sen de güneş yükselinceye kadar namaz kılma.

** Hicretin sözlük anlamı terk etmek, terim anlamı, dinini yaşayabilmek için yurdunu bırakıp başka yere göçmektir.

Güneş yükselince namaz kıl, çünkü namaz kılanın yanında melekler bulunur.

Mızrağın gölgesi dimdik durana kadar namaz kılmaya devam et.

O andan itibaren güneş batıya meyledene kadar namaza ara ver.

Güneş batıya meyledince namaz kıl; çünkü namaz farzdır, namaz kılanın yanında melekler bulunur.

Güneş batıncaya kadar namaz kılmaya devam et.

Ama güneş batarken namaz kılma, çünkü güneş, şeytanın tepesinden batar;* kâfirler de o vakit güneşe tapar.”**

*** “Güneş şeytanın tepesinden (iki boynuzu arasından) doğar, batar” ifadesi mecâzî bir anlatımdır.

Güneşe tapanlar, güneşin doğduğu ve battığı saatlerde ibadet ederler.

Çünkü şeytan onları “Sizin tanrınız güneştir” diye kandırıp avucunun içine almıştır.

Peygamber Efendimiz, şeytanın güneşe tapanlar üzerindeki bu güçlü etkisini “Güneş şeytanın tepesinden doğar, batar” diye ifade etmiştir.

Ahmed b. Hanbel, Müsned, IV, 385; Elbânî, Silsiletü’l-ehâdîsi’s-sahîha, II, 91- 93

99- İhtilâflar Çıkınca

İrbâz ibni Sâriye radıyallahu anh anlatıyor:

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem Bir gün sabah namazından sonra, gözleri yaşartan, kalpleri ürperten bir konuşma yaptı.

Bunun üzerine:

"Ey Allah'ın Elçisi!" dedik.

"Ayrılıp gitmek üzere olan biri gibi konuştunuz.

Bize ne yapmamızı tavsiye edersiniz?" Peygamber Efendimiz şöyle buyurdu:

"Sizi, gecesi tıpkı gündüzü gibi apaydınlık bir yol üzerinde bırakıyorum.

Benden sonra o yoldan, ancak mahvolanlar sapar.

Sizden ömrü uzun olanlar pek çok anlaşmazlık görecektir.

O zaman üzerinize gerekli olan bilip tanıdığınız sünnetime, ve doğru yola ulaştırılmış Hulefâ-yi Râşidîn'in sünnetine yapışmaktır.

Bu sünnetlere sımsıkı sarılınız.

Allah'a karşı gelmekten sakınınız.

Başınıza Habeşli bir köle de geçse, ona itaat ediniz.

Mü'min, uysal deve gibidir; nereye çekilse gider.

Bir de sonradan dine sokuşturulan bid'atlardan uzak durunuz.

Çünkü her bid'at sapıklıktır."

İbni Mâce, Mukaddime 6; Ahmed b. Hanbel, Müsned, IV, 126; Elbânî, Silsiletü'l-ehâdîsi's-sahîha, II, 610-611, nr. 937. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Sünnet 5; Tirmizi, İlim 16.

100- Amcasının Kızına Tavsiye Ettiği Zikir

Ebû Tâlib'in kızı Ümmü Hânî radıyallahu anhâ anlatıyor:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem yanıma gelmişti.
Ona:
"Ey Allah'ın elçisi!" dedim.
"Artık iyice yaşlandım; fazla kilo aldım, gücüm kuvvetim de azaldı; Bana oturduğum yerden yapabileceğim bir ibadet söyle!"
Bunun üzerine Peygamber Efendimiz şöyle buyurdu:
"Yüz defa 'Sübhânallah' de; bu sana, Hz. İsmâil'in soyundan gelen yüz köle âzad etmiş kadar sevap kazandırır.
Yüz defa 'Elhamdülillâh' de; bu sana, Allah yolunda cihâd etmek üzere sırtına eğer vurulan, ağzına da gem takılan yüz at hazırlamış gibi sevap kazandırır.
Yüz defa 'Allahü ekber' de; bu sana,
Allah rızâsı için kurban etmek üzere hazırlanan, kurbanlık olduğunu göstermek için boynuna gerdanlık takılan ve Cenâb-ı Hak tarafından kabul edilen yüz deve sevabı kazandırır.
Yüz defa 'Lâilâhe illallah' de:
bunun sevabı yer ile gök arasını doldurur; ve o gün Allah Teâlâ'ya, ancak senin yaptığının benzerini yapanların ibadetleri sunulur."

Ahmed b. Hanbel, Müsned, VI, 344; İbni Mâce, Edeb 56; Elbânî, Silsiletü'l- ehâdîsi's-sahîha, III, 302-304;

101- Cennetlik Adam

Ebû Hüreyre radıyallahu anh anlatıyor:

Bir bedevî, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in huzuruna geldi ve:

"Ey Allah'ın Elçisi! Bana bir ibadet söyle, onu yapınca Cennet'e gireyim" dedi.

Resûl-i Ekrem ona:

"Öyleyse Allah'a ibadet edersin, Allah'tan başkasını tanrı yerine koymazsın, farz namazı kılarsın, farz olan zekâtı verirsin, ve ramazan orucunu tutarsın" buyurdu.

Bedevî kalkıp giderken:

"Canımı kudretiyle elinde tutan Allah'a yemin ederek söylüyorum, kesinlikle bundan ne bir fazlasını yaparım, ne de daha azını" dedi.

Peygamber Efendimiz onun arkasından şöyle buyurdu:

"Cennetlik birini görmek isteyen, işte bu adama baksın!"

Buhârî, Zekât 1; Müslim, Îmân 15,

Peygamberimizden 101 Hatıra

PROF. DR.
MEHMET YAŞAR KANDEMİR

TAHLİL